

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2015. gada 12. jūnijā *

Patērētāju tiesību aizsardzība — Regula (ES) Nr. 432/2012 — Veselīguma norādes uz pārtikas produktiem — Prasība atcelt tiesību aktu — Reglamentējošs akts, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem — Tieša ietekme — Pieņemamība — Regulas (EK) Nr. 1924/2006 13. un 28. panta pārkāpums — Labas pārvaldības princips — Nediskriminācija — Kļūdaini novērtēšanas kritēriji — Regula Nr. 1924/2006 — Iebilde par pretiesiskumu — Tiesības tikt uzklausītam — Tiesiskā noteiktība — Nesaprātīgs pārejas laikposms — Atlikto norāžu saraksts

Lietā T-296/12

The Health Food Manufacturers' Association , Īstmolzija [*East Molesey*] (Apvienotā Karaliste),

Quest Vitamins Ltd , Birmingema (Apvienotā Karaliste),

Natures Aid Ltd , Kirkhema [*Kirkham*] (Apvienotā Karaliste),

Natuur-& gezondheidsProducten Nederland , Ermelo (Nīderlande),

New Care Supplements BV , Osterveika [*Oisterwijk*] (Nīderlande),

ko pārstāv *B. Kelly* un *G. Castle*, *solicitors*, un *P. Bogaert*, advokāts,

prasītāji,

ko atbalsta

FederSalus , Roma (Itālija),

Medestea biotech SpA , Turīna (Itālija),

un

Naturando Srl , Osiosoto [*Osio Sotto*] (Itālija),

ko pārstāv *E. Valenti* un *D. Letizia*, advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

* Tiesvedības valoda — angļu

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *L. Flynn* un *S. Grünheid*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja *D. Colas* un *S. Menez*, vēlāk *M. Colas* un *S. Ghiandoni*, pārstāvji,

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *J. Rodrigues* un *L. Visaggio*, pārstāvji,

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *I. Šulce* un *M. Moore*, pārstāvji,

un

Eiropas Patērētāju organizācija (BEUC), Brisele (Beļģija), ko pārstāv *S. Pappas*, advokāts,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2012. gada 16. maija Regulu (ES) Nr. 432/2012, ar ko izveido sarakstu ar atļautajām veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību (OV L 136, 1. lpp.), kā arī iespējamo Komisijas lēmumu, ar kuru ir pieņemts tā saukto "atlikto" veselīguma norāžu saraksts.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: *M. Kančeva* [*M. Kancheva*] (referente), kas pilda priekšsēdētājas pienākumus, tiesneši *K. Veters* [*C. Wetter*] un *E. Bieļūns* [*E. Bieliūnas*],

sekretāre *S. Spiropula* [*S. Spyropoulos*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 22. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītāji *The Health Food Manufacturers' Association*, *Quest Vitamins Ltd*, *Natures Aid Ltd*, *Natuur-&gezondheidsProducten Nederland* un *New Care Supplements BV* ir reģistrēti Apvienotajā Karalistē un Nīderlandē un ir, pirmkārt, uzņēmumi, kas ražo un Eiropas tirgū pārdod uztura bagātinātājus un diētisku pārtiku, un, otrkārt, profesionālās apvienības, kuras pārstāv to uzņēmumu intereses, kas veic šāda veida darbību. Pēdējie minētie ik dienu izmanto veselīguma norādes savu produktu marķējumā un to reklāmā.
- 2 Pēc tam, kad tika pieņemta Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 1924/2006 par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem (OV L 404, 9. lpp.), prasītāji iesniedza veselīguma norādes savu attiecīgo dalībvalstu iestādēm, lai tiktu piemērota šīs regulas 13. panta 1.–3. punktā paredzētā atļaujas procedūra. Pēc tam Eiropas Kopienu Komisija saskaņā ar minētās regulas 13. panta 2. punktu no dalībvalstīm saņēma pavisam apmēram 44 000 veselīguma norāžu. Pamatojoties uz šīm veselīguma norādēm, Komisija izveidoja konsolidētu sarakstu, lai novērstu

dublikātus un atkārtotošanos, kā arī kodificēšanas sistēmu, kas ir publicēta internetā, lai, tāsprāt, nodrošinātu valsts sarakstu saskaņotu apstrādi un minēto norāžu identifikāciju, izmantojot "ID" numurus.

- 3 2008. gada 24. jūlijā Komisija Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādei (*EFSA*) oficiāli nosūtīja pieprasījumu sniegt zinātnisku atzinumu atbilstīgi Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktam (turpmāk tekstā – "pieprasījums sniegt zinātnisku atzinumu"). Saistībā ar šo Komisija nosūtīja *EFSA* pirmo konsolidētā saraksta daļu. Šī saraksta pārējās daļas tika nosūtītas 2008. gada novembrī un decembrī pēc apspriešanās ar dalībvalstīm, pēc tam – papildinājuma veidā – 2010. gada martā, un galīgais pārbaudāmo veselīguma norāžu skaits bija 4637.
- 4 2009. gada oktobrī un 2011. gada jūlijā *EFSA* veica Komisijas nosūtīto veselīguma norāžu zinātnisku vērtējumu.
- 5 2012. gada 16. maijā saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktu Komisija pieņēma Regulu (ES) Nr. 432/2012, ar ko izveido sarakstu ar atļautajām veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību (OV L 136, 1. lpp.). Šajā regulā tā apstiprināja daļēju 222 veselīguma norāžu sarakstu, kas atbilst 497 ierakstiem konsolidētajā sarakstā, attiecībā uz kurām *EFSA* būtībā bija secinājusi, ka iesniegtie dati ļauj pierādīt cēloņsakarību starp pārtikas produktu kategoriju, pārtikas produktu vai kādu tā sastāvdaļu un norādīto ietekmi (turpmāk tekstā – "atļauto norāžu saraksts"). Minētās norādes, kā arī citas norādes, kas tika noraidītas, tika ietvertas arī Savienības Pārtikas produktu uzturvērtības un veselīguma norāžu reģistrā, kuru Komisija izveidojusi saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 20. panta 2. punkta c) un d) apakšpunktu. Turklāt Komisija noteica, ka Regula Nr. 432/2012 ir piemērojama sešus mēnešus pēc tās spēkā stāšanās dienas, proti, sākot no 2012. gada 14. decembra, lai uzņēmēji, kas ir iesaistīti pārtikas aprītē, varētu pielāgoties šīs regulas prasībām, tostarp to veselīguma norāžu aizliegumam saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 10. panta 1. punktu, kuru novērtēšana *EFSA* un izskatīšana Komisijā ir pabeigta.
- 6 Tajā pašā dienā Komisija sagatavoja sarakstu ar vairāk nekā 2000 norādēm, kuru novērtēšana *EFSA* vai izskatīšana Komisijā vēl nebija pabeigta, un tā šo sarakstu publicēja savā interneta vietnē (turpmāk tekstā – "atlikto norāžu saraksts"). Komisija uzskata, ka šīs veselīguma norādes, kas attiecas uz ietekmi, kuru rada augu vai garšaugu izcelsmes vielas, kas ir pazīstamas kā "botāniskas vielas", ir apturētas un tādējādi tās joprojām var tikt izmantotas saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punktā paredzēto pārejas režīmu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 7 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 2. jūlijā, prasītāji iesniedza šo prasību.
- 8 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 25. septembrī, Čehijas Republika lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 9 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2012. gada 26. septembrī, Eiropas Savienības Padome lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 10 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2012. gada 28. septembrī, Eiropas Patērētāju organizācija (*BEUC*) lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 11 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2012. gada 28. septembrī, *FederSalus*, *Medestea biotech SpA* un *Naturando Srl* lūdza atļauju iestāties lietā prasītāju prasījumu atbalstam.

- 12 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2012. gada 2. oktobrī, Eiropas Parlaments lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 13 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2012. gada 3. oktobrī, Francijas Republika lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 14 Ar vēstulēm, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegtas 2012. gada 24. oktobrī, prasītāji lūdza, lai saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 116. panta 2. punktu atsevišķi konfidenciali dati tiktu dzēsti no prasības pieteikuma pielikumiem, kas tiks paziņoti personām, kuras ir iestājušās lietā, gadījumā, ja tām tiks dota atļauja iestāties lietā. Saistībā ar šo paziņošanu prasītāji iesniedza attiecīgā akta nekonfidencialo versiju.
- 15 Ar 2013. gada 16. janvāra rīkojumiem Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs apmierināja Čehijas Republikas, Padomes, Parlamenta, Francijas Republikas un *BEUC* pieteikumus par iestāšanos lietā Komisijas prasījumu atbalstam, kā arī *FederSalus*, *Medestea biotech* un *Naturando* pieteikumu par iestāšanos lietā prasītāju prasījumu atbalstam. Turklāt Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs atlika lēmuma pieņemšanu par lūguma noteikt konfidencialitāti pamatotību un pagaidu kārtībā minētajām personām paziņoja tikai procesuālo aktu nekonfidencialo versiju, gaidot iespējamus apsvērumus par lūgumu noteikt konfidencialitāti.
- 16 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegta 2013. gada 7. februārī, *BEUC* pauda iebildumus pret prasītāju iesniegto lūgumu par konfidencialitātes noteikšanu.
- 17 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2013. gada 3. aprīlī, Čehijas Republika informēja Vispārējo tiesu, ka tā atsakās no iestāšanās lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 18 Ar 2013. gada 5. jūlija rīkojumu Čehijas Republika tika svītrotā no reģistra kā persona, kas ir iestājusies šajā lietā.
- 19 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs ir ticis mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas astotajā palātā, kurai attiecīgi ir nodota šīs lietas izskatīšana.
- 20 Tā kā astotās palātas priekšsēdētājs nevarēja piedalīties šīs lietas izskatīšanā, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs atbilstoši Reglamenta 6. pantā paredzētajai kārtībai norīkoja pirmo tiesnesi aizstāt palātas priekšsēdētāju un, piemērojot Reglamenta 32. panta 3. punktu, norīkoja otru tiesnesi, lai viņš papildinātu palātu.
- 21 2014. gada 22. aprīlī prasītāji Vispārējās tiesas kancelejā kā jaunu pierādījumu saviem argumentiem iesniedza Apvienotās Karalistes Veselības ministrijas 2014. gada 16. aprīļa apkārtrakstu.
- 22 Ar Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja 2014. gada 5. maija lēmumu attiecīgais apkārtraksts tika iekļauts lietas materiālos un tika noteikts termiņš tam, lai pārējie lietas dalībnieki šajā ziņā varētu paust savu viedokli. Tie savus apsvērumus iesniedza noteiktajā termiņā.
- 23 Ar 2014. gada 4. septembra rīkojumu Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētājs apmierināja prasītāju lūgumu par konfidencialitātes noteikšanu un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlika.
- 24 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un, veicot Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, pirmkārt, aicināja prasītājus tai iesniegt to veselīguma norāžu sarakstu, kas uz tiem attiecas, un precīzi norādīt minēto norāžu statusu, proti, vai pēc Regulas Nr. 432/2012 pieņemšanas tās ir atļautas, noraidītas vai atliktas. Otrkārt, Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus precizēt, vai Regula Nr. 432/2012, viņuprāt, ir

reglamentējošs akts, kas prasītājus skāra tieši un kas nebija saistīts ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētās trešās hipotēzes izpratnē. Lietas dalībnieki šos lūgumus izpildīja noteiktajā termiņā.

- 25 Vispārējā tiesa 2014. gada 22. oktobra tiesas sēdē uzklusēja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.
- 26 Prasītāju, ko atbalsta *FederSalus*, *Medestea biotech* un *Naturando*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt Regulu Nr. 432/2012;
 - atcelt Komisijas lēmumu, ar ko ir pieņemts atlikto norāžu saraksts;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 27 Komisijas, kuru atbalsta Padome, Parlaments, Francijas Republika un *BEUC*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 28 Vispirms ir jānorāda, ka, lai gan savu prasījumu pirmajā daļā prasītāji lūdz Vispārējo tiesu atcelt Regulu Nr. 432/2012, no prasības pieteikuma izriet, ka šī prasība atcelt tiesību aktu daļēji ir pamatota ar tā akta prettiesiskumu, kas bija minētās regulas pamats. Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka pakārtoti, pamatojoties uz LESD 277. pantu, prasības mērķis ir arī panākt, ka papildus prasījumiem par tiesību akta atcelšanu tiek atzīta Regulas Nr. 1924/2006 nepiemērojamība. Turklāt prasītāji lūdz atcelt iespējamo Komisijas lēmumu, ar ko ir pieņemts atlikto norāžu saraksts. Šīs trīs prasības ir jāizskata atsevišķi.

1. Par prasību atcelt Regulu Nr. 432/2012

Par pieņemamību

- 29 Formāli neizvirzot iebildi par prettiesiskumu atbilstoši Reglamenta 114. pantam, Komisija, ko atbalsta Padome, Parlaments, Francijas Republika un *BEUC*, apgalvo, ka prasība atcelt Regulu Nr. 432/2012 ir nepieņemama. Tā īpaši norāda, ka, pat ja Regulu Nr. 432/2012 uzskatītu par reglamentējošu aktu, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturtais daļas izpratnē, prasītāji nav pierādījuši, ka minētā regula tos skāra tieši.
- 30 Prasītāji apstrīd Komisijas argumentus par prasības nepieņemamību. Vispirms tie norāda, ka Regula Nr. 432/2012 ir reglamentējošs akts LESD 263. panta ceturtais daļas izpratnē, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem. Pēc tam tie apgalvo, ka saskaņā ar judikatūru šī regula tos skar tieši, jo, pirmkārt, tieši ietekmē to tiesisko stāvokli un, otrkārt, nepieļauj nekādu rīcības brīvību tās adresātiem, kuri ir atbildīgi par tās īstenošanu.
- 31 Saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona ar šī panta pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai vai kas viņu skar tieši un individuāli, kā arī par reglamentējošu aktu, kurš viņu skar tieši un nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem.

- 32 Šajā lietā ir skaidrs, ka Regula Nr. 432/2012 nav adresēta prasītājiem, kuri tādējādi nav šī tiesību akta adresāti. Šādos apstākļos atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai prasītāji var celt prasību par minētā tiesību akta atcelšanu tikai tad, ja šis tiesību akts ir reglamentējošs akts, kurš tos skar tieši un nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem, vai tad, ja tas tos skar tieši un individuāli.
- 33 Tādējādi, pirmkārt, ir jāpārbauda, vai Regula Nr. 432/2012 ir reglamentējošs akts LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētās trešās hipotēzes izpratnē.
- 34 Saskaņā ar judikatūru jēdziens “reglamentējošs akts” ir jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz vispārpiemērojamiem aktiem, izņemot lēģislatīvus aktus (spriedums, 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, Krājums, EU:C:2013:625, 60. punkts).
- 35 Šajā gadījumā, pirmkārt, Regulas Nr. 432/2012 juridiskais pamats ir Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punkts, kurā Komisijai ir piešķirtas pilnvaras saskaņā ar šīs pašas regulas 25. panta 3. punktā paredzēto procedūru pieņemt sarakstu ar atļautajām veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību. Regulas Nr. 1924/2006 25. panta 3. punktā savukārt ir ietverta atsauce uz Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmuma 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 23. lpp.), 5.a pantu, kas ir paredzēts tādu pasākumu pieņemšanai, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus elementus pamataktā, kas ir pieņemts saskaņā ar koplēmuma procedūru. No tā izriet, ka Regulu Nr. 432/2012 Komisija pieņēma, pildot īstenošanas pilnvaras regulatīvās kontroles procedūras ietvaros, un ka tādējādi tā nav lēģislatīvs akts tās judikatūras izpratnē, kas izriet no sprieduma *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome (EU:C:2013:625, šī sprieduma 34. punkts).
- 36 Otrkārt, tā kā Regula Nr. 432/2012, kas ir aplūkota kopā ar Regulas Nr. 1924/2006 1. panta 2. punktu, ir piemērojama visiem uzņēmējiem, kas ir iesaistīti pārtikas nozarē un kas izmanto tādas veselīguma norādes uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību, ir jānorāda, ka tā ir vispārpiemērojama, ciktāl tā ir piemērojama objektīvi noteiktām situācijām un tai ir saistošas tiesiskās sekas attiecībā uz vispārīgā un abstraktā veidā noteiktu personu kategoriju (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 25. oktobris, *Microban International* un *Microban (Europe)*/Komisija, T-262/10, Krājums, EU:T:2011:623, 23. punkts).
- 37 No tā izriet, ka Regula Nr. 432/2012 ir reglamentējošs akts LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.
- 38 Otrkārt, runājot par tiešas skaršanas jēdzienu, ir atzīts, ka šis nosacījums prasa, pirmkārt, lai apstrīdētais pasākums tieši ietekmētu prasītāja tiesisko stāvokli un, otrkārt, nepieļautu nekādu rīcības brīvību šī pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā ieviešanu, kas ir pavisam automātiska un izriet tikai no apstrīdētā tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (spriedumi, 1998. gada 5. maijs, *Dreyfus*/Komisija, C-386/96 P, Krājums, EU:C:1998:193, 43. punkts, un 2009. gada 10. septembris, Komisija/*Ente per le Ville Vesuviane* un *Ente per le Ville Vesuviane*/Komisija, C-445/07 P un C-455/07 P, Krājums, EU:C:2009:529, 45. punkts).
- 39 Šajā gadījumā vispirms ir jānorāda, ka no Regulas Nr. 432/2012 izrietošās sekas ir tādas, ka saskaņā ar tās 1. pantu tiek atļautas pavisam 222 veselīguma norādes uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību. Turklāt, kā tas ir izklāstīts Regulas Nr. 432/2012 preambulas 12. un 13. apsvērumā, tās sekas, to vienlaikus piemērojot ar Regulas Nr. 1924/2006 10. panta 1. punktu, ir zināma skaita tādu šāda paša veida norāžu aizliegums, kuru novērtēšana EFSA un izskatīšana Komisijā saskaņā ar minētās regulas 13. panta 3. punktu ir pabeigta, būtībā secinot, ka vai nu tās nav zinātniski pamatotas, vai arī ka tās neatbilst minētajā regulā paredzētajām vispārējām vai īpašajām prasībām.
- 40 No tā izriet, ka, tā kā prasītāji apstrīd Regulas Nr. 432/2012 likumību, tiem, lai pierādītu, ka tie ir skarti LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, ir jāidentificē norādes, uz kurām attiecas minētā regula un kuras apdraud to tiesisko situāciju. Konkrētāk, ciktāl, kā tas būtībā izriet no to iesniegtajiem

dokumenti, atļautās veselīguma norādes nav to prasības priekšmets, jo to atcelšana nav prasītāju interesēs, tiem ir jāpierāda, ka, iesniedzot prasību Vispārējā tiesā, tie komerciāla rakstura paziņojumos saistībā ar to produktiem izmantoja norādes, kas pēc Regulas Nr. 432/2012 pieņemšanas bija aizliegtas.

- 41 Šajā gadījumā, atbildot uz lūgumu, kas tika izteikts procesa organizatorisko pasākumu ietvaros, prasītāji, konkrēti, otrais, trešais un piektais prasītājs, kā pārtikas produktu ražotāji iesniedza Vispārējā tiesā to veselīguma norāžu sarakstu, kas uz tiem attiecas, precīzi norādot minēto norāžu statusu, proti, vai pēc Regulas Nr. 432/2012 pieņemšanas tās ir noraidītas. Turklāt tie iesniedza attiecīgo to direktoru parakstītu deklarāciju, apstiprinot, ka minētās norādes prasības iesniegšanas dienā, proti, 2014. gada 2. jūlijā, tika izmantotas. Tā kā šie dokumenti apstiprina, ka prasītāji savu produktu tirdzniecībā izmantoja ar Regulu Nr. 432/2012 noraidītās veselīguma norādes, ir jākonstatē, ka tā var ietekmēt to tiesisko stāvokli.
- 42 Pēc tam ir jānoraida Komisijas apgalvojums, ko tā ir paudusi gan savās atbildēs uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem, gan tiesas sēdē un saskaņā ar kuru prasītāju iesniegtajiem dokumentiem nav pierādījuma spēka. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesas un Vispārējās tiesas darbību reglamentē pierādījumu brīvas novērtēšanas princips un ka vienīgais kritērijs iesniegto pierādījumu vērtības novērtēšanai ir to ticamība. Turklāt, lai novērtētu dokumenta pierādījuma spēku, ir jāpārbauda tajā ietvertās informācijas ticamība un ir jāņem vērā dokumenta izcelsme, tā izstrādes apstākļi un tā adresāts, un ir jānoskaidro, vai, ņemot vērā tā saturu, tas šķiet saprātīgs un uzticams (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 27. septembris, *Shell Petroleum u.c./Komisija*, T-343/06, Krājums, EU:T:2012:478, 161. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā gadījumā, pirmkārt, prasītāju iesniegtie dokumenti ir to direktoru parakstītas deklarācijas, kas tiek uzskatītas par tādām, kuras var sniegt precīzas norādes attiecībā uz pieprasīto informāciju, otrkārt, tie tika iesniegti pēc Vispārējās tiesas tieša pieprasījuma un, treškārt, tie tika iesniegti ar tā advokāta starpniecību, kurš pārstāv prasītājus šajā lietā un kuram kā tiesību aizsardzības sistēmas pārstāvim, ņemot vērā viņa profesionālās ētikas pienākumus, ir pienākums nodrošināt minēto dokumentu autentiskumu un patiesīgumu. Šajos apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka šo dokumentu ticamība ir pietiekami pierādīta. Turklāt, lai gan Komisija vispārīgi apstrīd šo deklarāciju patiesumu, tā nemin nevienu faktu, kas norādītu, ka precīzā informācija, kura ir ietverta sarakstā, ko prasītāji nosūtīja procesa organizatorisko pasākumu ietvaros, būtu nepatiesa.
- 43 Turklāt, runājot par pirmo un ceturto prasītāju, kam kā uztura bagātinātāju ražotāju apvienībām, kā uzskata Komisija, nav tiesību celt prasību šajā lietā, pietiek norādīt, ka, ciktāl prasītāji ir iesnieguši tikai vienu vienīgu prasību, kuras pieņemamība attiecībā uz otro, trešo un piekto prasītāju ir pierādīta, ar procesuālo ekonomiju saistītu iemeslu dēļ prasības pieņemamība saistībā ar pirmo un ceturto prasītāju nav jāpārbauda (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 29. novembris, *Thesing un Bloomberg Finance /ECB*, T-590/10, EU:T:2012:635, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 44 Visbeidzot ir svarīgi konstatēt, ka Regula Nr. 432/2012 nepieļauj nekādu rīcības brīvību tās adresātiem šī sprieduma 38. punktā minētās judikatūras izpratnē, jo minētajā regulā paredzētā atļauja acīmredzami ir pavisam automātiska un izriet tikai no apstrīdētā tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus. Šajā ziņā pietiek norādīt, ka saskaņā ar Regulas Nr. 432/2012 2. panta noteikumiem tā uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.
- 45 No tā izriet, ka prasītāji ir jāuzskata par tādiem, kurus Regula Nr. 432/2012 skar tieši.
- 46 Treškārt, runājot par to, vai Regula Nr. 432/2012 ir saistīta ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturtais daļas izpratnē, vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru jēdziens "reglamentējošs akts [...], kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem", ir jāinterpretē, ņemot vērā šī noteikuma mērķi, kas, kā izriet no tā rašanās vēstures, ir novērst to, ka privātpersonai ir jāpārkāpj tiesības, lai tā varētu iegūt piekļuvi tiesai (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Telefónica/Komisija*, C-274/12 P, Krājums, EU:C:2013:852, 27. punkts).

- 47 Lai noskaidrotu, vai reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, ir jāņem vērā tās personas situācija, kura ir atsaukusies uz tiesībām celt prasību atbilstoši LESD 263. panta ceturrtās daļas beigu daļai. Līdz ar to nav nozīmes tam, vai attiecīgais akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem attiecībā pret citām personām (spriedums *Telefónica*/Komisija, minēts 46. punktā, EU:C:2013:852, 30. punkts).
- 48 Lai izvērtētu, vai apstrīdētais akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, ir jāņem vērā tikai un vienīgi prasības priekšmets un gadījumā, ja prasītājs ir lūdzis tikai daļēju tiesību akta atcelšanu, attiecīgi ir jāņem vērā tikai tie īstenošanas pasākumi, kas var būt saistīti ar šo attiecīgā tiesību akta daļu (spriedums *Telefónica*/Komisija, minēts 46. punktā, EU:C:2013:852, 31. punkts).
- 49 Šajā gadījumā pietiek norādīt, ka Regula Nr. 432/2012 pēc definīcijas prasītājiem ir piemērojama automātiski un ka tās piemērošanai nav vajadzīgs nekāda veida valsts vai Eiropas iestāžu pasākums.
- 50 No tā izriet, ka Regula Nr. 432/2012 nav saistīta ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturrtās daļas izpratnē.
- 51 Tādējādi, ciktāl Regula Nr. 432/2012 ir reglamentējošs akts, kas prasītājus skar tieši un kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturrtās daļas izpratnē, Komisijas celtā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida, nepārbaudot to, vai prasītāji, iespējams, ir skarti individuāli.

Par lietas būtību

- 52 Savas prasības atcelt Regulu Nr. 432/2012 pamatojumam prasītāji izvirza divus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz juridiskā pamata neesamību un uz tiesiskās noteiktības, labas pārvaldības un nediskriminācijas principu pārkāpumu, pieņemot lēmumu veselīguma norāžu atļaujas procedūru sadalīt vairākos posmos. Otrais pamats attiecas uz labas pārvaldības un tiesiskās noteiktības principu pārkāpumu, kā arī uz pienākuma sadarboties ar valsts pārtikas nekaitīguma iestādēm pārkāpumu un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, ņemot vērā liela skaita veselīguma norāžu neiekļaušanu atļauto norāžu sarakstā.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz juridiskā pamata neesamību un uz tiesiskās noteiktības, labas pārvaldības un nediskriminācijas principu pārkāpumu, pieņemot lēmumu veselīguma norāžu atļaujas procedūru sadalīt vairākos posmos

- 53 Pirmais pamats ir sadalīts divās daļās.

– Par pirmo daļu, kas attiecas uz juridiskā pamata neesamību un uz tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu

- 54 Ar pirmā pamata pirmo daļu prasītāji izvirza trīs iebildumus.

- 55 Pirmais iebildums attiecas uz to, ka Regulā Nr. 432/2012 paredzētajam pasākumam, kas izpaužas kā veselīguma norāžu atļaušanas procedūras sadalīšana vairākos posmos, nav juridiskā pamata, ņemot vērā, ka Regulas Nr. 1924/2006 13. pantā bija paredzēts tikai pieņemt vienu vienīgu galīgu atļauto norāžu sarakstu attiecībā uz visām tā 1.–3. punktā paredzētajām veselīguma norādēm, līdz ar to tas neļāva minēto sarakstu sagatavot daļēji un pakāpeniski, kā to darīja Komisija. Prasītāji turklāt norāda, ka Komisija nav ievērojusi termiņu, kas Regulā Nr. 1924/2006 ir paredzēts, lai pieņemtu atļauto norāžu sarakstu.

- 56 Otrais iebildums attiecas uz to, ka Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punkts nepiešķirot Komisijai kompetenci, kas ir vajadzīga, lai paredzētu papildu pārejas pasākumus attiecībā uz norādēm, kuras minētā iestāde ir nolēmusi apturēt.
- 57 Trešais iebildums attiecas uz tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu, ciktāl nav iespējams skaidri un precīzi identificēt norādes, kas, kā uzskata Komisija, ir apturētas, salīdzinājumā ar norādēm, kuras ir tikušas noraidītas.
- 58 Komisija, ko atbalsta Francijas Republika un *BEUC*, apstrīd prasītāju argumentus, kas, tāsprāt, ir pamatoti ar kļūdainu attiecīgo tiesību normu interpretāciju. Tā arī piebilst, ka lēmums atļaujas procedūru sadalīt vairākos posmos bija pamatots ar šīs lietas apstākļiem.
- 59 Pirmkārt, runājot par iebildumu, kas attiecas uz iespējamo juridiskā pamata neesamību, kurš ļautu veselīguma norāžu atļaujas procedūru sadalīt vairākos posmos, vispirms ir jānorāda, ka Savienības likumdevējs ar Regulas Nr. 1924/2006 13. pantu Komisijai ir uzticējis uzdevumu Savienībā sagatavot saskaņotu sarakstu ar atļautajām veselīguma norādēm, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību. Konkrētāk, saskaņā ar minēto pantu sarakstā bija jābūt veselīguma norādēm, kas papildus to piederībai vienai no trim tā 1. punktā uzskaitītajām kategorijām ir pamatotas ar vispārpieņemtiem zinātniskiem datiem un kas ir viegli saprotamas vidusmēra patērētājam. Turklāt no Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 2. un 3. punkta būtībā izriet, ka atļauto norāžu saraksts pēc tam, kad, pirmkārt, dalībvalstis ir nosūtījušas to attiecīgajos tirgos izmantoto veselīguma norāžu sarakstus un, otrkārt, ir notikusi apspriešanās ar *EFSA*, saskaņā ar šīs pašas regulas 25. panta 3. punktā paredzēto procedūru Komisijai ir jāpieņem vēlākais līdz 2010. gada 31. janvārim.
- 60 Jākonstatē, ka Regulas Nr. 1924/2006 13. panta formulējumā nav precizēts, vai atļauto norāžu saraksts bija jāpieņem vienā reizē, kā to apgalvo prasītāji, vai arī šis saraksts tomēr varēja tikt pieņemts vairākos posmos, tādējādi ļaujot Komisijai atlikt to veselīguma norāžu atļaušanu, kuru vērtējums vai nu *EFSA*, vai arī pašā Komisijā vēl nebija pabeigts. Tādējādi ir jāpārbauda, vai Komisija ir pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka minētā tiesību norma tai ļāva pakāpeniski pieņemt atļauto norāžu sarakstu.
- 61 Vispārējā tiesa atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (skat. spriedumu, 2005. gada 7. jūnijs, *VEMW* u.c., C-17/03, Krājums, EU:C:2005:362, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 62 Tā kā regulas un it īpaši kādas tās tiesību normas gramatiskā un vēsturiskā interpretācija neļauj precīzi novērtēt tās piemērojamību, attiecīgais tiesiskais regulējums ir interpretējams, pamatojoties gan uz tā mērķi, gan uz tā vispārējo sistēmu (skat. spriedumu, 2012. gada 10. oktobris, *Gem-Year* un *Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)*/Padome, T-172/09, EU:T:2012:532, 106. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 63 Turklāt tiesību akta rezolutīvā daļa nav nodalāma no tā pamatojuma, un tādēļ tiesību aktu, ja nepieciešams, interpretē, ņemot vērā pamatojumu, kura dēļ tas tika pieņemts (skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, *Gold East Paper* un *Gold Huasheng Paper*/Padome, T-443/11, Krājums, EU:T:2014:774, 118. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 64 Šajā gadījumā ir jānorāda, kā tas izriet gan no Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 1. un 2. apsvēruma, gan no tās 1. panta, ka tās mērķis ir novērst šķēršļus tirdzniecībai Savienībā, kas izriet no atšķirībām valstu noteikumos par komerciāliem paziņojumiem attiecībā uz norādēm, kuras tiek izmantotas pārtikas produktu marķējumā un reklāmā, vienlaikus nodrošinot augstu patērētāju aizsardzības līmeni un atvieglojot viņu izvēli, tirgū laižot drošus un atbilstīgi marķētus produktus. Konkrētāk saskaņā ar šīs pašas regulas preambulas 14. apsvērumu ir jānodrošina, ka vielām, uz ko attiecas kāda norāde, ir konstatēta labvēlīga uzturvērtība vai fizioloģiskā ietekme. Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 23. apsvērumā turklāt ir norādīts, ka veselīguma norādes jāatļauj lietot Savienībā tikai pēc tam, kad ir veikts zinātnisks novērtējums iespējami visaugstākajā līmenī, un šo novērtējumu veic *EFSA*.

- 65 Ņemot vērā 64. punktā minētos mērķus, vispirms Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1.–3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie paredz tikai Komisijas pienākumu sasniegt konkrētu rezultātu, t.i., pēc apspriešanās ar EFSA, pamatojoties uz dalībvalstu iesniegtajiem valstu sarakstiem, pieņemt atļauto norāžu sarakstu. Nekas šī Regulas Nr. 1924/2006 panta vai tās preambulas apsvērumu formulējumā nenorāda, ka Savienības likumdevējs būtu vēlējies liegt Komisijai iespēju pakāpeniski sagatavot minēto sarakstu un it īpaši to papildināt pēc tam, kad EFSA ir veikusi tehnisku novērtējumu un pati Komisija ir pārbaudījusi minētajā regulā paredzētos nosacījumus. Tieši pretēji, ciktāl Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1.–3. punktā nav precizēti noteikumi, saskaņā ar kuriem Komisijai ir jāveic savs uzdevums, šī tiesību norma šai iestādei ļauj brīvi izvēlēties tempu, kādā, ievērojot Regulā Nr. 1924/2006 un Savienības tiesībās noteiktos principus, pieņemt atļauto norāžu sarakstu. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai varētu efektīvi sasniegt Komisijai noteiktos mērķus, ņemot vērā tās veicamos sarežģītos tehniskos vērtējumus, kā tas ir šajā gadījumā, tai ir jāpiešķir plaša rīcības brīvība (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 9. septembris, *Bayer CropScience* u.c./Komisija, T-75/06, Krājums, EU:T:2008:317, 81. un 82. punkts, un 2012. gada 19. janvāris, *Xeda International* un *Pace International*/Komisija, T-71/10, EU:T:2012:18, 69. punkts).
- 66 Turklāt iepriekš izklāstīto interpretāciju, kā to norāda Francijas Republika, apstiprina arī tas, ka likumdevējs, kā tas izriet no Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 4. un 5. punkta, ir paredzējis iespēju grozīt atļauto norāžu sarakstu, vai nu pamatojoties uz vispāratzītiem zinātniskiem pierādījumiem, vai arī pamatojoties uz jaunākajiem zinātniskajiem pierādījumiem. Tādējādi ir jāuzskata, ka likumdevējs neiebilst pret to, ka šis saraksts tiek papildināts pakāpeniski, un tādējādi pret to, ka tam ir pakāpenisks raksturs, ņemot vērā pieejamos zinātniskos datus.
- 67 Visbeidzot, lai gan prasītāji norāda, ka Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 26. apsvērumā ir atsauce uz “[kādu]” atļauto veselīguma norāžu sarakstu un šīs pašas regulas 28. panta 5. punktā ir atsauce arī uz “[konkrētu]” atļauto veselīguma norāžu sarakstu, ir jākonstatē, ka šis apstāklis neietekmē iespēju šo sarakstu pieņemt pakāpeniski. Piekrītot Komisijas viedoklim, ir jānorāda, ka pieeja, kas ir pamatota ar atļauto norāžu saraksta pieņemšanu vairākos posmos, neizraisa dažādu sarakstu pieņemšanu, kā to apgalvo prasītāji, bet tikai viena saraksta pieņemšanu, kurš pakāpeniski tiek papildināts.
- 68 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1924/2006 formulējums, it īpaši tās 13. panta 1.–3. punkts, nevar tikt interpretēti tā, ka tie Komisijai aizliedz atļauto norāžu sarakstu pieņemt vairākos posmos.
- 69 Līdz ar to ir jāsecina, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka attiecīgā tiesību norma tai ļāva atļauto norāžu sarakstu pieņemt pakāpeniski.
- 70 Iepriekš izdarīto secinājumu nevar atspēkot ar citiem argumentiem, ko prasītāji ir norādījuši šī pirmā iebilduma ietvaros.
- 71 Pirmkārt, kaut arī, kā to norāda prasītāji, ir taisnība, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktu Komisijai bija pienākums pieņemt pilnīgu atļauto norāžu sarakstu vēlākais 2010. gada 31. janvārī un ka minētais saraksts 2012. gada 16. maijā ar Regulu Nr. 432/2012 bija pieņemts tikai daļēji, ir jāatgādina par judikatūru, saskaņā ar kuru, nepastāvot tiesību normai, kurā tieši vai netieši ir paredzētas tādu procesuālo termiņu kā šajā lietā aplūkotie nokavēšanas sekas, attiecīgā nokavēšana var būt pamats tiesību akta, kura pieņemšanas procesā ietilpst attiecīgie termiņi, atcelšanai pilnībā vai daļēji tikai tad, ja ir pierādīts, ka minētajam aktam varētu būt bijis citāds saturs, ja šis pārkāpums nebūtu izdarīts (skat. spriedumu, 2014. gada 30. aprīlis, *Hagenmeyer* un *Hahn*/Komisija, T-17/12, Krājums, EU:T:2014:234, 160. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 72 Šajā gadījumā prasītāji papildus konstatējumam par termiņa nokavējumu, ko iepriekš ir minējusi Komisija, saistībā ar šo iebildumu neizvirza nevienu argumentu, kura mērķis būtu likt konstatēt, ka Regulas Nr. 432/2012 saturs būtu bijis citāds, ja tā būtu bijusi pieņemta līdz 2010. gada 31. janvārim. Tādējādi Regula Nr. 432/2012 nevar tikt atcelta tikai tāpēc vien, ka tā tika pieņemta pēc Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktā noteiktā termiņa.

- 73 Otrkārt, ciktāl prasītāju iebildums ir jāsaprot kā tāds, kura mērķis ir panākt, ka tiek konstatēts, ka lēmums sadalīt atļaujas procedūru katrā ziņā bija nepamatots, vispirms ir jāatgādina, ka, ņemot vērā plašo rīcības brīvību, kāda ir atzīta šai iestādei, saskaņā ar šī sprieduma 65. punktā minēto judikatūru Savienības tiesai, pārbaudot Komisijas veikto vērtējumu pamatotību kādā sarežģītā jomā, ir tikai jāvērtē, vai Savienības iestādes savu kompetenci nav īstenojušas acīmredzami kļūdaini, vai nav nepareizi izmantotas pilnvaras, kā arī vai iestādes nav acīmredzami pārsniegušas savas rīcības brīvības robežas (spriedumi, 2003. gada 9. septembris, *Monsanto Agricoltura Italia* u.c., C-236/01, Krājums, EU:C:2003:431, 135. punkts, un 2009. gada 15. oktobris, *Enviro Tech (Europe)*, C-425/08, Krājums, EU:C:2009:635, 47. punkts).
- 74 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka Komisija varēja likumīgi uzskatīt, ka lēmums sadalīt veselīguma norāžu atļaujas procedūru un atlikt dažu minēto norāžu novērtējumu bija vajadzīgs, lai labāk sasniegtu dažādus Regulas Nr. 1924/2006 mērķus, ņemot vērā īpašas grūtības, kas bija radušās minētās procedūras laikā, lai gan tas, kā apgalvo prasītāji, radīja izmaiņas salīdzinājumā ar sākotnējo nostāju.
- 75 Jānorāda, ka dažādi apstākļi, proti, saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 2. punktu dalībvalstu nosūtītajos valstu sarakstos ietvertu veselīguma norāžu skaits, kas pārsniedz 44 000, tas, ka dažas no minētajām valstīm, nosūtot šos sarakstus, nebija sniegušas precīzu informāciju, un vajadzība sagatavot konsolidētu sarakstu un kodificēšanas sistēmu, lai garantētu pārbaudāmo norāžu identificēšanu, lika Komisijai izmantot alternatīvu pieeju, kuras mērķis bija saglabāt līdzsvaru starp mērķiem nodrošināt skaidrību tirgū un patērētāju aizsardzību. Šajā ziņā, piekristot Komisijai, ir jānorāda, ka lēmums gaidīt, kad tiks pabeigts visu dalībvalstu iesniegto veselīguma norāžu novērtējums, pirms pieņemt atļauto norāžu sarakstu, būtu vēl vairāk aizkavējis Regulas Nr. 1924/2006 mērķu sasniegšanu.
- 76 Turklāt, runājot par prasītāju argumentu, saskaņā ar kuru nebija vajadzības rīkoties steidzami, it īpaši ņemot vērā vispārējos noteikumus, kas ir paredzēti marķēšanas jomā, konkrēti Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 20. marta Direktīvā 2000/13/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu (OV L 109, 29. lpp.), ir jānorāda, ka minētās direktīvas mērķis ir tikai vispārēji aizliegt tādas informācijas izmantošanu, kura var maldināt pircēju vai piedēvē ārstnieciskas īpašības pārtikas produktiem. Savukārt, kā izriet no Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 3. apsvēruma, šīs regulas un tādējādi arī Regulas Nr. 432/2012 mērķis ir papildināt Direktīvā 2000/13 noteiktos vispārējos principus un izklāstīt īpašus noteikumus par to, kā lietot uzturvērtības un veselīguma norādes uz pārtikas produktiem, kuri ir jāpiegādā patērētājam.
- 77 No tā izriet, ka nevar konstatēt nekādu acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ko Komisija būtu pieļāvusi, pieņemot lēmumu veselīguma norāžu atļaujas procedūru sadalīt vairākos posmos.
- 78 Līdz ar to pirmais iebildums ir jānoraida.
- 79 Otrkārt, runājot par iebildumu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punktā paredzēto pārejas pasākumu pārkāpumu, vispirms ir jānorāda, kā tas izriet no Regulas Nr. 432/2012 preambulas 10. un 11. apsvēruma, ka Komisija faktiski ir paskaidrojusi, ka norādes, kas joprojām ir apturētas konkrēti tāpēc, ka nav EFSA zinātniska novērtējuma vai pastāv citi leģitīmi faktori, kuri Komisijai liedz šajā stadijā lemt par to atļaušanu, var turpināt tikt izmantotas atbilstīgi iepriekš minētajos pantos paredzētajiem pārejas pasākumiem.
- 80 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Tiesa savā 2014. gada 10. aprīļa spriedumā *Ehrmann* (C-609/12, Krājums, EU:C:2014:252) ir precizējusi, ka Regulas Nr. 1924/2006 28. pantā ir paredzēti pasākumi, kuru mērķis, kā tas ir noteikts tās preambulas 35. apsvērumā, ir ļaut pārtikas nozares uzņēmējiem pielāgoties minētās regulas prasībām. Attiecībā uz veselīguma norādēm šie pārejas pasākumi ir paredzēti šīs pašas regulas 28. panta 5. un 6. punktā (spriedums *Ehrmann*, minēts iepriekš, EU:C:2014:252, 31. punkts).

- 81 Tādējādi, pirmkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. punktu uzņēmēji, kas ir iesaistīti pārtikas apritē, uzņemoties atbildību, sākot no minētās regulas spēkā stāšanās dienas līdz šīs pašas regulas 13. panta 3. punktā minētā saraksta pieņemšanai, var izmantot 13. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētās veselīguma norādes, ar nosacījumu, ka tās atbilst minētajai regulai un spēkā esošajiem valstu noteikumiem, kas tām ir piemērojami, neskarot šīs regulas 24. pantā paredzētos drošības pasākumus. Tādējādi no Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. punkta formulējuma arī izriet, ka pārtikas nozares uzņēmējs, uzņemoties atbildību un ar zināmiem nosacījumiem, var izmantot veselīguma norādes laikposmā no šīs pašas regulas spēkā stāšanās dienas līdz šīs pašas regulas 13. pantā minētā saraksta pieņemšanas dienai (spriedums *Ehrmann*, minēts 80. punktā, EU:C:2014:252, 32. un 33. punkts).
- 82 Otrkārt, runājot par Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā paredzētajām veselīguma norādēm, uz tām attiecas minētās regulas 28. panta 6. punktā paredzētais pārejas pasākums. Šī tiesību norma attiecas uz veselīguma norādēm, kas saskaņā ar valsts tiesību noteikumiem ir tikušas izmantotas pirms Regulas Nr. 1924/2006 spēkā stāšanās dienas, t.i., pirms 2007. gada 19. janvāra (šajā ziņā skat. spriedumu *Ehrmann*, minēts 80. punktā, EU:C:2014:252, 34. un 35. punkts), un pieļauj, ka minētās norādes attiecīgā gadījumā tiek izmantotas sešu mēnešu laikposmā pēc lēmuma pieņemšanas saskaņā ar minētajā tiesību normā paredzētajām procedūrām.
- 83 No Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punkta formulējuma izriet, ka pārejas pasākumu piemērošana ir paredzēta attiecībā uz veselīguma norādēm, kas vēl tiek izvērtētas un attiecībā uz kurām Komisija nav pieņēmusi nekādu lēmumu. Šajos apstākļos neatkarīgi no norāžu klasifikācijas šīs regulas 13. panta 1. punktā paredzētajās trīs kategorijās nekas neliedz norādēm, kas joprojām ir atliktas, gaidot, kad tās novērtēs EFSA un pārbaudīs Komisija, piemērot minētajā regulā paredzētos pārejas pasākumus.
- 84 No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, Komisija nav noteikusi papildu pārejas pasākumus, kuri nav paredzēti Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punktā, un ka tā nav arī pārkāpusi minēto pantu, precizējot, ka veselīguma norādes, kas joprojām ir atliktas, var turpināt izmantot.
- 85 Tādējādi otrais iebildums ir jānoraida.
- 86 Treškārt, runājot par iebildumu, kas attiecas uz tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu, vispirms ir jāatgādina, ka pastāvīgajā judikatūrā ir prasīts, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas un lai to sekas būtu paredzamas (skat. spriedumu, 2005. gada 15. septembris, Īrija/Komisija, C-199/03, Krājums, EU:C:2005:548, 69. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 87 Šajā gadījumā, lai gan prasītāji norāda, ka tirgus dalībniekiem nav viegli identificēt norādes, kas joprojām ir atliktas, un tādējādi tie nezina, kādas norādes saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punktu joprojām var tikt izmantotas salīdzinājumā ar tām, kuras ir tikušas noraidītas, ir jāsecina, ka Regulas Nr. 432/2012 preambulas 4. un 11. apsvērumā ir ietverta norāde uz attiecīgajām EFSA un Komisijas interneta vietnēm, kurās sabiedrībai ir darīts pieejams, pirmkārt, konsolidēts saraksts, kurā ir uzskaitīti visi to veselīguma norāžu ID kodi, ko dalībvalstis ir nosūtījušas saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 2. punktu, un, otrkārt, saraksts, kurā ir uzskaitīti ID kodi, kas attiecas uz veselīguma norādēm, kuras joprojām ir atliktas, kā arī to ID kodu saraksts, kas attiecas uz noraidītajām veselīguma norādēm. Šajā kontekstā ir jānorāda, ka veselīguma norādes, kuras joprojām tiek novērtētas un joprojām ir atliktas, var identificēt, iepazīstoties ar konsolidēto sarakstu, ņemot vērā Komisijas sniegtos ID kodus. Lai gan būtu bijis vēlams, ka gan attiecībā uz atliktajām norādēm, gan attiecībā uz noraidītajām norādēm Komisija pieņem sarakstu, kura formāts ir līdzīgs tam, kādā ir pieņemts atļauto norāžu saraksts, kurš ir ietverts Regulas Nr. 432/2012 pielikumā, lai atvieglotu ieinteresēto personu identifikācijas uzdevumu, ar to, ka Komisija šajā gadījumā ir rīkojusies citādi, nevar būt pietiekami, lai pamatotu prasītāju iebildumu, kas attiecas uz skaidrības un precizitātes neesamību šajā jautājumā.

- 88 Turklāt prasītāji kā jaunu pierādījumu sava argumenta, saskaņā ar kuru atlikto norāžu saraksts ir neskaidrs, pamatojumam Vispārējai tiesai ir nosūtījuši Apvienotās Karalistes Veselības ministrijas 2014. gada 16. aprīļa apkārtrakstu, kurā esot uzsvērts, ka iestādes šajā dalībvalstī uzskatīja, ka meklēšana atlikto norāžu sarakstā ir “grūts uzdevums”.
- 89 Tomēr šajā ziņā pietiek norādīt, ka ar to vien, ka Apvienotās Karalistes iestādes uzskata, ka atlikto veselīguma norāžu meklēšana rada zināmas grūtības, nepietiek, lai Komisijai pārmestu precizitātes vai skaidrības trūkumu, ciktāl, kā tas izriet no šī sprieduma 87. punkta, atliktās norādes var atrast, apskatot dokumentus, ko sabiedrībai ir darījusi pieejamus Komisija un EFSA. Lai gan arī Apvienotās Karalistes Veselības ministrijas 2014. gada 16. aprīļa apkārtrakstā lasītājiem ir sniegta norāde uz minētās ministrijas izstrādātu atlikto norāžu tabulu, kas ir vienkāršāka minēto norāžu saraksta versija, valsts iestāžu lēmumu pārtikas produktu ražotājiem piedāvāt palīdzības rīku nevar uzskatīt par tādu, kas atklāj tādu kļūdu Regulā Nr. 432/2012, kura varētu izraisīt tās atcelšanu, bet drīzāk par palīdzības mehānismu, ko minētās iestādes pēc savas iniciatīvas ir nolēmušas pieņemt savas kompetences ietvaros. Visbeidzot, lai gan, ņemot vērā minēto apkārtrakstu, prasītāji apgalvo, ka uz atlikto norāžu saraksta neskaidro raksturu norāda arī tas, ka nav precizēts, kādā valodā minētās norādes var tikt izmantotas, tāpat kā to ir darījusi Komisija, ir jākonstatē, ka šo argumentu prasītāji ir pauduši nevis savos procesuālajos rakstos, bet paziņojot par jaunu pierādījumu, līdz ar to tas ir jānoraida kā nepieņemams, jo ir pausts novēloti.
- 90 No tā izriet, ka prasītājiem nav izdevies pierādīt, ka Komisija ir pārkāpusi tiesiskās noteiktības principu saistībā ar atlikto norāžu identificēšanu.
- 91 Tādējādi trešais iebildums ir jānoraida.
- 92 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.
- Par otro daļu, kas attiecas uz labas pārvaldības un nediskriminācijas principu pārkāpumu
- 93 Ar pirmā pamata otro daļu prasītāji izvirza divus iebildumus.
- 94 Pirmais iebildums attiecas uz to, ka lēmums sadalīt atļaujas procedūru vairākos posmos ir pretrunā labas pārvaldības principam, kas ir paredzēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā. Prasītāji konkrēti pārmet Komisijai, ka tā nav informējusi dažādas personas, kuras šis lēmums interesē, nav apspriedusies ar tām un nav to pietiekami pamatojusi.
- 95 Otrais iebildums attiecas uz vienlīdzības un nediskriminācijas principa pārkāpumu, ņemot vērā, ka atliktajām veselīguma norādēm noteiktajā pārejas laikposmā daži pārtikas nozares uzņēmēji varēja turpināt apspriedes ar dalībvalstīm un tādējādi saņemt papildu iespējas iegūt to norāžu atļauju, kas uz tiem attiecas.
- 96 Komisija, ko atbalsta Francijas Republika un BEUC, apstrīd prasītāju argumentus.
- 97 Pirmkārt, attiecībā uz iebildumu, kas ir saistīts ar labas pārvaldības principa pārkāpumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktu tiesības uz labu pārvaldību ietver ikvienas personas tiesības tikt uzklausi, pirms attiecībā uz to tiek veikts individuāls pasākums, kas to nelabvēlīgi ietekmē.
- 98 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka tiesības uz labu pārvaldību, kas izriet no minētās tiesību normas, neattiecas uz vispārpiemērojamu aktu izstrādāšanas procesu (spriedums, 2011. gada 17. marts, *AJD Tuna*, C-221/09, Krājums, EU:C:2011:153, 49. punkts). Patiesībā tiesības tikt uzklausi administratīvā procesā, kas attiecas uz kādu konkrētu personu, nevar tikt attiecinātas uz situāciju, kad runa ir par procedūru, kuras rezultātā tiek pieņemti vispārēji pasākumi (šajā ziņā pēc analogijas skat. spriedumu,

1996. gada 11. decembris, *Atlanta* u.c./EK, T-521/93, Krājums, EU:T:1996:184, 70. un 71. punkts, kas apelācijas tiesvedībā apstiprināts ar spriedumu, 1999. gada 14. oktobris, *Atlanta*/Eiropas Kopiena, C-104/97 P, Krājums, EU:C:1999:498, 31.–40. punkts).

- 99 Šajā gadījumā, tā kā šī sprieduma 36. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka Regula Nr. 432/2012 ir vispārpiemērojams pasākums, pietiek norādīt, ka Pamattiesību hartas 41. pantu nevar piemērot.
- 100 Turklāt katrā ziņā ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1.–3. punkts kā juridisks pamats Regulas Nr. 432/2012 pieņemšanai neparedz, ka Komisijai ir pienākums apspriesties ar nozares ražotājiem un citām ieinteresētajām personām procedūrā, kurā tiek pieņemts atļauto norāžu saraksts. No minētās regulas 13. panta 2. punkta izriet, ka tikai dalībvalstis bija tiesīgas iesniegt Komisijai valsts veselīguma norāžu sarakstus, kas izmantojami par pamatu atļauto norāžu saraksta sagatavošanai. Šajos apstākļos prasītāji nevar savā labā atsaukties uz to, ka saistībā ar lēmumu pieņemt atļauto norāžu sarakstu vairākos posmos Komisija būtu pārkāpusi tiesības uz apspriešanos, kas ir pamatotas ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1.–3. punktu.
- 101 Ciktāl prasītāju argumentācija ir jāsaprot tādējādi, ka tās mērķis ir norādīt uz to, ka Komisija nenodrošina pārskatāmību, ir jākonstatē, ka šādu pieeju nepamato lietas fakti.
- 102 Pirmkārt, ar 2009. gada 14. jūlijā publicēto paziņojumu presei Komisija informēja ieinteresētās personas, tostarp pārtikas nozares ražotājus, ka, ņemot vērā šī sprieduma 75. punktā aprakstītās grūtības un apstākļus, tā atļauto norāžu sarakstu ir paredzējusi pieņemt pakāpeniski. Otrkārt, atbildot uz vēstuli, kurā dažas Savienības mēroga diētisko un botānisko produktu ražotāju apvienības, kurās ietilpst arī prasītāji, lūdz atkārtoti izvērtēt šādu pasākumu, Komisija ar 2009. gada 11. novembra vēstuli atkārtoti norādīja uz savu nodomu atļauto norāžu sarakstu sagatavot pakāpeniski. Treškārt, 2010. gada 27. septembrī un 2011. gada 28. jūlijā Komisija ar diviem paziņojumiem presei darīja zināmu, ka pārskatīs atļauto norāžu saraksta pieņemšanas procesu saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktu, vienlaikus paskaidrojot, ka veselīguma norādes attiecībā uz vielām, kas nav tā sauktās “botāniskās vielas”, tiks aplūkotas vispirms, bet norādes attiecībā uz botāniskajām vielām tiks izskatītas pēc tam.
- 103 No tā izriet, ka lēmumu atļauto norāžu sarakstu pieņemt vairākos posmos Komisija attiecībā uz nozares ražotājiem pieņēma pārskatāmā veidā.
- 104 Visbeidzot, runājot par prasītāju pārmetumu, kas ir saistīts ar pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 296. panta otro daļu Savienības iestāžu pieņemtajos tiesību aktos ir jāsniedz to pieņemšanas pamatojums.
- 105 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumam, kas ir prasīts LESD 296. panta otrajā daļā, ir jābūt atbilstošam attiecīgā tiesību akta būtībai, un tajā skaidri un neapšaubāmi ir jābūt norādītai tās iestādes argumentācijai, kas ir pieņēmusi attiecīgo tiesību aktu, tādā veidā, kas ieinteresētajām personām ļauj iepazīties ar pieņemtā tiesību akta pamatojumu. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesību apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojumā ir izpildītas LESD 296. panta otrās daļas prasības, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 5. marts, Francija/Padome, C-479/07, EU:C:2009:131, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 106 Šajā gadījumā, pirmkārt, Vispārējā tiesa norāda, ka no 2010. gada 27. septembrī publicētā paziņojuma presei, kas ir minēts šī sprieduma 102. punktā, izriet, ka Komisija ir paskaidrojusi, ka tā bija aicinājusi EFSA uz laiku atlikt ar botāniskajām vielām saistīto veselīguma norāžu novērtēšanu un savukārt koncentrēties uz visu pārējo norāžu novērtēšanu Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1. punkta izpratnē, lai pēc iespējas ātrāk varētu pabeigt to pārbaudi. Komisija arī norādīja, ka tādējādi tā ir paredzējusi paātrināt atļauto norāžu saraksta sagatavošanas procedūru, saglabājot iespēju rūpīgi pārbaudīt un novērtēt ar botāniskajām vielām saistīto norāžu īpatnības un it īpaši iespējamās saspīlējumus starp

Regulu Nr. 1924/2006 un Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvu 2004/24/EK, ar kuru attiecībā uz tradicionāli lietotām augu izcelsmes zālēm groza Direktīvu 2001/83/EK par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz cilvēkiem paredzētām zālēm (OV L 136, 85. lpp.).

- 107 Otrkārt, Regulas Nr. 432/2012 preambulas 10. apsvērumā Komisija atkārtoti ir apstiprinājusi, ka Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktā paredzētās atļaušanas procedūras laikā par vairākām novērtēšanai iesniegtām norādēm, kas attiecas uz ietekmi, kuru rada augu vai garšaugu izcelsmes vielas, EFSA vēl nav veikusi galīgu zinātnisko novērtējumu. Turklāt saskaņā ar šo pašu apsvērumu par vairākām veselīguma norādēm bija jāveic papildu novērtēšana, pirms pati Komisija varēja lemt par to iekļaušanu atļauto norāžu sarakstā, bet par citām novērtējums jau bija pabeigts, taču citi leģitīmi faktori Komisijai liedza pieņemt lēmumu šajā stadijā.
- 108 Treškārt, Regulas Nr. 432/2012 preambulas 11. apsvērumā Komisija ir norādījusi, kā tas ir izskatīts šī sprieduma 79.–84. punktā, ka veselīguma norādes, kas joprojām ir atliktas, var turpināt izmantot saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punktu un ka tādējādi attiecībā uz norādēm, kas gaida novērtējumu, joprojām ir piemērojams minētās regulas pārejas režīms.
- 109 No tā izriet, ka Komisija skaidri ir izklāstījusi argumentāciju, ar ko tā ir pamatojusi savu lēmumu atļauto norāžu sarakstu pieņemt vairākos posmos, tādējādi ieinteresētajām personām sniedzot iespēju uzzināt gan minētā lēmuma pamatojumu, gan sekas, kas no tā izriet.
- 110 Turklāt, lai gan prasītāji būtībā pārmet Komisijai, ka tā nav vēl detalizētāk precizējusi iemeslus, kas pamato lēmumu atlikt atlikto norāžu novērtēšanu, konkrētāk ar botāniskām vielām saistīto norāžu novērtēšanu, pietiek atgādināt, ka pienākuma norādīt pamatojumu apmērs ir atkarīgs no attiecīgā tiesību akta rakstura. Ja runa ir par vispārpiemērojamu tiesību aktu, piemēram, Regulu Nr. 432/2012, pamatojumā var iekļaut, pirmkārt, tikai norādi uz vispārējo situāciju, kādā šis tiesību akts ir pieņemts, un, otrkārt, norādi uz vispārējiem mērķiem, kurus ar to ir paredzēts sasniegt. Šajā ziņā Tiesa vairākkārt ir atzinusi, ka būtu pārmērīgi pieprasīt sniegt īpašu pamatojumu par dažādajām izmantotajām tehniskajām izvēlēm, ja ar apstrīdēto aktu tiek atklāts iestādes nolūks (spriedumi, 2001. gada 22. novembris, *Niederlande/Padome*, C-301/97, Krājums, EU:C:2001:621, 188. punkts, un 2011. gada 21. jūlijs, *Etimine*, C-15/10, Krājums, EU:C:2011:504, 115. punkts).
- 111 Tādējādi Komisija ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas tai ir noteikts saskaņā ar LESD 296. panta otro daļu.
- 112 Līdz ar to pirmais iebildums ir jānoraida.
- 113 Otrkārt, runājot par iebildumu, kas attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru minētais princips paredz, ka līdzīgas situācijas nevar aplūkot atšķirīgi un dažādas situācijas nevar aplūkot vienādi, ja vien šāda pieceja nav objektīvi pamatota (skat. spriedumu, 2008. gada 16. decembris, *Arcelor Atlantique* un *Lorraine* u.c., C-127/07, Krājums, EU:C:2008:728, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 114 Prasītāji būtībā apgalvo, ka atliktajām norādēm piemērojamajā pārejas laikposmā daži pārtikas nozares uzņēmēji varēja īstenot papildu apspriedes ar dalībvalstīm un Komisiju un tādējādi saņemt papildu iespējas iegūt norāžu atļauju.
- 115 Tomēr šis arguments nav atbalstāms. Papildus šī argumenta vispārējam raksturam tā mērķis būtībā ir norādīt, ka Komisija varēja paredzēt privilēģētu attieksmi pret uzņēmējiem, kas bija saistīti ar atliktajām norādēm.
- 116 Prasītāji nepaskaidro, kādā mērā ražotāji, kas ir saistīti ar atliktajām norādēm, varētu panākt labvēlīgāku Komisijas lēmumu, ņemot vērā dalībvalstu iejaukšanos.

117 Turklāt, kā tas ir norādīts šī sprieduma 100. punktā, Komisijai nav pienākuma apspriesties ar attiecīgās nozares ražotājiem vai citām ieinteresētajām personām atļauto norāžu saraksta pieņemšanas procedūras ietvaros, līdz ar to šīs iestādes privilēģēta attieksme katrā ziņā nevar tikt konstatēta.

118 Tādējādi otrais iebildums ir jānoraida.

119 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, pirmā pamata otrā daļa, kā arī pirmais pamats kopumā ir jānoraida.

Par otro pamatu, kas attiecas uz labas pārvaldības principa, tiesiskās noteiktības, kā arī pienākuma sadarboties ar valsts pārtikas nekaitīguma iestādēm pārkāpumu un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, lielu skaitu norāžu neiekļaujot atļauto norāžu sarakstā

120 Otrais pamats ir sadalīts trīs daļās.

– Par pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdainu kritēriju piemērošanu atļauto norāžu saraksta sagatavošanai

121 Ar pirmo daļu prasītāji izvirza divus iebildumus.

122 Pirmais iebildums attiecas uz to, ka pieprasījums sniegt zinātnisku atzinumu, ko Komisija bija nosūtījusi EFSA, lai novērtētu Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1.–3. punktā paredzētās veselīguma norādes, bija neatbilstošs tā pārmērīgo prasību dēļ. Prasītāji īpaši uzskata, ka minētās regulas 13. panta 3. punkts neprasīja EFSA sniegt izsmeļošus un galīgus zinātniskus atzinumus, bet vienkārši sniegt konsultāciju. Tie turklāt uzsver, ka šī tiesību norma prasa cita veida novērtējumu salīdzinājumā ar īpašām un stingrākām procedūrām, kuru mērķis ir apstiprināt veselīguma norādes saskaņā ar šīs pašas regulas 13. panta 5. punktu un 14. pantu.

123 Otrais iebildums attiecas uz to, ka, pat ja pieņem, ka pārbaude, kas ir veikta saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1. punktu, varētu būt pilnīga pārbaude, kas ir pamatota ar vispāratzītiem zinātniskiem pierādījumiem, kritēriji, kurus Komisija un EFSA piemēroja zinātniskajiem pierādījumiem, bija kļūdaini.

124 Komisija, ko atbalsta Francijas Republika un BEUC, apstrīd prasītāju argumentus.

125 Runājot par pirmo iebildumu, vispirms ir jānorāda, kā to min Francijas Republika, ka prasītāju argumentācijas mērķis ir pierādīt, ka prasītajam zinātniskā pamatojuma līmenim veselīguma norāžu atļaušanai saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1. punktu būtu bijis jābūt zemākam nekā tas, kādu Komisija ir prasījusi pieprasījumā sniegt zinātnisku atzinumu, un it īpaši mazāk stingram kā tas, kas ir piemērojams to veselīguma norāžu atļaušanai, kuras ir paredzētas šīs pašas regulas 13. panta 5. punktā un 14. pantā.

126 Šajā ziņā Vispārējā tiesa vispirms norāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 preambulas 17. apsvērumu zinātniskajam pamatojumam vajadzētu būt galvenajam vērā ņemtajam aspektam attiecībā uz uzturvērtības un veselīguma norāžu lietošanu, un pārtikas sektorā iesaistīti uzņēmēji, kas lieto norādes, tās pamato. Norādei vajadzētu būt zinātniski pamatotai, ņemot vērā pieejamo zinātnisko datu kopumu un izsverot pierādījumus. Turklāt šīs pašas regulas preambulas 23. apsvērumā ir paredzēts, ka veselīguma norāžu izmantošanu Savienībā atļauj tikai pēc tam, kad ir veikts zinātnisks novērtējums iespējami visaugstākajā līmenī. Lai nodrošinātu šo norāžu saskaņotu zinātnisku novērtējumu, šādi novērtējumi jāveic EFSA.

127 Pēc tam Regulas Nr. 1924/2006 5. pantā ar nosaukumu “Vispārēji nosacījumi” būtībā ir paredzēts, ka veselīguma norāžu izmantošana Savienībā ir atļauta tikai tad, ja papildus citiem nosacījumiem ar vispāratzītiem zinātniskiem pierādījumiem ir pierādīts, pirmkārt, ka norādē minētajai vielai ir labvēlīga ietekme, otrkārt, ka norādē minētā viela galaproduktā ir tādā daudzumā, kas ļauj radīt labvēlīgu

ietekmi, vai tajā nav sastopama un, treškārt, ka produkta daudzums, kuru pamatoti varētu uzskatīt par saprātīgi patērējamu, nodrošina nozīmīgu norādē minētās vielas daudzumu, kas ļauj radīt konkrētu ietekmi.

- 128 Visbeidzot, saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 6. pantu ar nosaukumu “Norāžu zinātniskais pamatojums” veselīguma norādes pamato ar vispārpieņemtiem zinātniskiem pierādījumiem. Turklāt uzņēmējs, kas ir iesaistīts pārtikas aprītē un kas sniedz veselīguma norādi, pamato šādas norādes lietošanu.
- 129 Aplūkojot iepriekš minētās tiesību normas vienlaikus, izriet, ka Regulā Nr. 1924/2006 ir prasīts, pirmkārt, ka Savienībā var izmantot tikai zinātniski pamatotas veselīguma norādes un, otrkārt, ka šīs norādes var atļaut tikai pēc tam, kad EFSA ir veikusi saskaņotu zinātnisko novērtējumu iespējami visaugstākajā līmenī. Šis apsvērums pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, ir piemērojams arī atļaujas procedūrai, kura ir paredzēta Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1.–3. punktā un kuras ietvaros Komisija nevar pieprasīt EFSA veikt mazāk stingru zinātnisku novērtējumu salīdzinājumā ar norādēm, uz kurām attiecas šīs regulas 13. panta 5. punkts vai tās 14. pants. Šajā ziņā, piekrītot Komisijai, ir jākonstatē, ka neviena no iepriekš minētajām tiesību normām attiecībā uz veicamo zinātnisko novērtējumu neievieš atšķirīgus nosacījumus attiecībā uz veselīguma norādēm atkarībā no tiesību normas, kas tām ir piemērojama.
- 130 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jāatgādina, ka cik vien iespējams izsmelīga zinātniskā risku novērtēšana, pamatojoties uz zinātniskiem atzinumiem, kas ir pamatoti ar pārākuma, caurskatāmības un neatkarības principiem, ir būtiska procesuālā garantija, lai nodrošinātu pasākumu zinātnisko objektivitāti un izvairītos no patvaļīgu pasākumu veikšanas (šajā ziņā skat. spriedumus, 2002. gada 11. septembris, *Pfizer Animal Health/Padome*, T-13/99, Krājums, EU:T:2002:209, 172. punkts, un 2011. gada 9. septembris, *Francija/Komisija*, T-257/07, Krājums, EU:T:2011:444, 89. punkts).
- 131 Visbeidzot ir jānoraida prasītāju arguments, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1. punkts būtu interpretējams tādējādi, ka tas paredz piemērot vispārēju prezumpciju par labu tirgū esošajām veselīguma norādēm, kas būtu jāuzskata par pamatotām ar vispāratzītiem zinātniskiem pierādījumiem. Jāuzskata, kā to norāda Francijas Republika, ka vispārējas prezumpcijas, kā to ir izklāstījuši prasītāji, piemērošana būtu pretrunā Regulas Nr. 1924/2006 6. pantam, kas ir pamatots ar konstatējumu, kurš ir atgādināts šīs pašas regulas preambulas 14. apsvērumā, ka ļoti dažādas tirgū esošas norādes no zinātniskā viedokļa nebija pamatotas.
- 132 No tā izriet, ka Komisija nav pārkāpusi Regulas Nr. 1924/2006 13. pantu, izstrādājot EFSA adresētu pieprasījumu sniegt zinātnisku atzinumu veselīguma norāžu novērtēšanai.
- 133 Līdz ar to pirmais iebildums ir jānoraida.
- 134 Runājot par otro iebildumu, prasītāji būtībā apgalvo, ka novērtējuma kritēriji, ko Komisija un EFSA piemēro zinātniskajiem pierādījumiem un kas izriet no pieprasījuma sniegt zinātnisku atzinumu, ir kļūdaini.
- 135 Tādējādi, pirmkārt, tie norāda, ka prasība, saskaņā ar kuru to pārtikas produktu patēriņa labvēlīgajai ietekmei, uz kuriem ir veselīguma norādes, bija jābūt “būtiskai”, pārsniedza vispārējo kritēriju, kas ir paredzēts Regulas Nr. 1924/2006 5. pantā, saskaņā ar kuru pietiek ar “jebkādu” labvēlīgu fizioloģisko iedarbību.
- 136 Šajā ziņā vispirms ir jākonstatē, ka, pat ja, kā to norāda prasītāji, pieprasījumā sniegt atzinumu Komisija ir noteikusi, ka norādītajai labvēlīgajai ietekmei ir jābūt būtiskai, tā šo prasību tomēr ir definējusi kā tādu, kuras mērķis ir pienācīgi pierādīt, ka minētā ietekme ir labvēlīga konkrētām ķermeņa funkcijām, lai tai būtu kāda nozīme no veselības viedokļa. Šāda prasība ir nosacījums, ko var secināt no Regulas Nr. 1924/2006 5. panta 1. punkta b) un d) punkta. Kā tas ir atgādināts šī sprieduma 127. punktā, šī

tiesību norma kā nosacījumus veselīguma norāžu atļaušanai paredz, ka, pirmkārt, lai radītu norādīto ietekmi, norādē paredzētā viela nav sastopama vispār vai ir sastopama būtiskā daudzumā un, otrkārt, ka produkta daudzums, kuru pamatoti varētu uzskatīt par saprātīgi patērējamu, nodrošina nozīmīgu norādē minētās vielas daudzumu, kas ļauj radīt šo ietekmi. Tādējādi pieprasījumā sniegt zinātnisku atzinumu minētā prasība par būtisku labvēlīgu ietekmi pārvēršas par garantiju tam, lai patērētāji netiktu maldināti, iegādājoties pārtikas produktus, par kuriem tiek apgalvots, ka tajos ir vielas, kas rada šādu ietekmi. Šajos apstākļos pieprasījumu sniegt zinātnisku atzinumu nevar uzskatīt par tādu, kas pārsniedz vispārējos izmantošanas nosacījumus, kuri ir paredzēti Regulā Nr. 1924/2006.

137 Otrkārt, prasītāji kritizē pieprasījumu sniegt zinātnisku atzinumu, ko Komisija ir adresējusi *EFSA*, jo tajā ir pārāk augstu novērtēta cēloņsakarības nozīme.

138 Tomēr šai kritikai nevar piekrist. Pienākums pierādīt, ka pastāv cēloņsakarība starp pārtiku, uz ko attiecas norāde, un norādīto ietekmi, izriet no pašas Regulas Nr. 1924/2006. Tādējādi pietiek norādīt, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 2. panta 2. punkta 5) apakšpunktu veselīguma norāde ir definēta kā jebkura norāde, kas pauž, liek domāt vai netieši norāda, ka pastāv saikne, no vienas puses, starp pārtikas produktu kategoriju, pārtikas produktu vai kādu tā sastāvdaļu un, no otras puses, veselību. Tādējādi ir jāsecina, ka, lai konstatētu, vai veselīguma norāde ir pamatota saskaņā ar minēto regulu, bija jānosaka, vai pastāv cēloņsakarība starp pārtikas produktu un konkrēti paredzētām funkcijām.

139 Treškārt, prasītāji apgalvo, ka pilnvara pārmērīgu nozīmi piešķirot pārtikas produktu aprakstam.

140 Kā to apgalvo Komisija, tā pārtikas produkta apraksts, uz ko attiecas norāde, ir būtiska novērtējuma sastāvdaļa. Šajā ziņā ir jāuzskata, ka, tikai ņemot vērā precīzu pārtikas produkta vai kādas tā sastāvdaļas, uz ko attiecas norāde, aprakstu, *EFSA* var noteikt, vai norādes zinātniskais pamatojums ir atbilstošs. Tādējādi tā pārtikas produkta apraksts, uz ko attiecas norāde, garantē, ka tā tiks izmantota tikai attiecībā uz pārtikas produktiem, kuru ietekme uz kādu konkrētu organisma funkciju ir tikusi pierādīta.

141 Ceturtkārt, prasītāji apgalvo, ka Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1. punkta ii) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, saskaņā ar kuru veselīguma norādēm ir jābūt “viegli saprotamām vidusmēra patērētājam”, Komisija nav pareizi pārbaudījusi, ciktāl tā atļāva norādes, kas bija formulētas sarežģītā zinātniskā valodā. Tomēr pietiek šajā ziņā norādīt, ka šī kritika attiecas tikai uz atļauto norāžu sarakstu, kas, kā prasītāji to vairākkārt ir norādījuši savos procesuālajos rakstos, neietilpst to lūguma atcelt Regulu Nr. 432/2012 priekšmetā. Šajos apstākļos to argumentācija ir jānoraida kā neefektīva.

142 No tā izriet, ka prasītājiem nav izdevies pierādīt, ka novērtējuma kritēriji, ko Komisija un *EFSA* piemēroja, novērtējot veselīguma norādes, bija kļūdaini.

143 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, prasītāju otrais iebildums, kā arī otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– Par otro daļu, kas attiecas uz labas pārvaldības un tiesiskās noteiktības principu pārkāpumu

144 Ar otro daļu prasītāji izvirza divus iebildumus.

145 Pirmais iebildums attiecas uz to, ka *EFSA* veiktā veselīguma norāžu pārbaude bija pretrunā tiesiskās noteiktības principam, jo, pirmkārt, kritēriji, kas ir jāpiemēro minētās pārbaudes laikā, pamatnostādnēs bija sīki precizēti nevis brīdī, kad tika izstrādāti valsts veselīguma norāžu saraksti saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 2. punktu, bet gan brīdī, kad novērtēšanas procedūra jau bija uzsākta un, otrkārt, *EFSA* bija pieņēmusi nesaskanīgus un pretrunīgus zinātniskos atzinumus.

- 146 Otrais iebildums attiecas uz labas pārvaldības principa pārkāpumu, ciktāl novērtēšanas procedūra negarantē, ka *EFSA* ir pārbaudījusi visus ieinteresēto personu sniegtos datus, un turklāt *EFSA* atzinumi tika darīti zināmi, nedodot ieinteresētajām personām iespēju paust savus apsvērumus.
- 147 Komisija, ko atbalsta Francijas Republika un *BEUC*, apstrīd prasītāju argumentus.
- 148 Pirmkārt, runājot par iebildumu, kas attiecas uz tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu, un it īpaši prasītāju argumentu, saskaņā ar kuru attiecīgā atļaujas procedūra nebija pielāgota, ņemot vērā, ka nebija konkrētu noteikumu par zinātnisku novērtējumu, ko veic *EFSA*, vispirms ir jānorāda, ka Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 28. janvāra Regulas (EK) Nr. 178/2002, ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido *EFSA* un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1. lpp.), III nodaļa sīki reglamentē *EFSA* darba metodi un darbību.
- 149 Vēl ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, ne Regulā Nr. 1924/2006, ne Regulā Nr. 178/2002 nav ietverts nekāds Komisijas vai *EFSA* pienākums pirms Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktā paredzētās novērtēšanas procedūras uzsākšanas pieņemt konkrētas zinātniskas pamatnostādnes par veidu, kādā *EFSA* ir paredzējusi novērtēt pieteikumus par norāžu atļaušanu. Tas, kā to norāda prasītāji, ka *EFSA* vēlāk 2009. gada 11. novembrī un 2011. gada 25. martā pieņēma šādas pamatnostādnes, ņemot vērā pieredzi, ko tā bija guvusi pirmo veikto novērtējumu laikā, nevar pierādīt, ka pastāv tiesiskās noteiktības apdraudējums. Tieši pretēji, kā to apgalvo Komisija, ir jāuzskata, ka minēto pamatnostādņu pieņemšana palīdz nostiprināt minēto noteiktību attiecībā pret ieinteresētajām personām.
- 150 Visbeidzot, lai gan prasītāji pārmet Komisijai, ka valsts veselīguma norāžu sarakstu izstrādes laikā tā neprecizēja, ka pēdējiem minētajiem tiks piemērotas tādas pašas prasības par zinātniskiem pierādījumiem kā Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 5. punktā un 14. pantā paredzētajām norādēm, kas izriet no *EFSA* vēlāk pieņemtajām pamatnostādnēm, ir jākonstatē, ka šo iebildumu neapstiprina šīs lietas fakti.
- 151 Piekrītot Komisijai, ir jānorāda, ka jautājums par zinātniskiem pierādījumiem par norādēm, uz kurām attiecas Regulas Nr. 1924/2006 13. un 14. pants, bija izskatīts dokumentā, ko Komisija pieņēma 2007. gada 14. decembrī un kas ir pieejams tās interneta vietnē ar nosaukumu “Guidance on the implementation of regulation n° 1924/2006 on nutrition and health claims made on foods – Conclusions of the standing committee on the food chain and animal health” (Pamatnostādnes par Regulu Nr. 1924/2006 par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem īstenošanu – Pastāvīgās pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komitejas secinājumi). No minētā dokumenta III.2.3. punkta ar nosaukumu “Klasifikācijas atbilstoši 13. pantam vai 14. pantam sekas” skaidri izriet, ka norāžu klasifikācijai atbilstoši šīm tiesību normām nebija nekādas ietekmes uz zinātniskā pamatojuma pakāpi, kas ir prasīta šo norāžu atļaušanai.
- 152 No tā izriet, ka prasītājiem nav izdevies pierādīt, ka *EFSA* notiekošajā procedūrā ir pārkāpts tiesiskās noteiktības princips saistībā ar zinātniskā novērtējuma kritērijiem.
- 153 Līdz ar to pirmais iebildums ir jānoraida.
- 154 Otrkārt, runājot par iebildumu, kas attiecas uz labas pārvaldības principa pārkāpumu, ciktāl šajā principā ir atsauce uz tiesībām tikt uzklašām, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunkta formulējumu un šī sprieduma 98. punktā minēto Tiesas judikatūru šāds princips nav piemērojams, pieņemot vispārpiemērojamus tiesību aktus.
- 155 Šajā gadījumā pietiek no jauna norādīt, ka, tā kā šī sprieduma 36. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Regula Nr. 432/2012 ir vispārpiemērojams pasākums, Pamattiesību hartas 41. pantu nevar piemērot.

156 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, prasītāju otrais iebildums, kā arī otrā pamata otrā daļa tādējādi ir jānoraida.

– Par trešo daļu, kas attiecas uz pienākuma sadarboties ar valsts iestādēm un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

157 Trešajā daļā, pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka pienākums sadarboties ar valsts pārtikas nekaitīguma iestādēm, kas izriet no Regulas Nr. 178/2002 30. panta 4. punkta, nav izpildīts, ciktāl *EFSA* neesot veikusi sīku to pārbaūžu analīzi, kuras iepriekš bija veikušas valsts iestādes un kuras attiecas uz veselīguma norādēm, kas ir ietvertas sarakstos, kuri ir sagatavoti saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 2. punktu. Otrkārt, tie apgalvo, ka, pat ja pieņem, ka diskusijas ar valsts iestādēm notika, pienākums norādīt pamatojumu šajā gadījumā tomēr nav izpildīts, jo minēto diskusiju saturs un apmērs Regulas Nr. 432/2012 preambulas apsvērumos nav ticis pārņemts.

158 Komisija, ko atbalsta Francijas Republika, apstrīd prasītāju argumentus.

159 Vispirms ir jānorāda, ka Regulas Nr. 178/2002 30. panta ar nosaukumu “Atšķirīgi zinātniski atzinumi” 1.–3. punktā būtībā ir noteikts, ka *EFSA* ir pienākums veikt uzraudzību, lai jau sākumā identificētu jebkuru iespējamu atšķirību avotu starp tās zinātniskajiem atzinumiem un tiem zinātniskajiem atzinumiem, ko ir sniegušas citas struktūras, kuras veic līdzīgus uzdevumus. Turklāt šī paša panta 4. punktā ir precizēts, ka tad, ja ir identificēta ievērojama atšķirība attiecībā uz zinātniskiem jautājumiem un attiecīgā struktūra ir kāda dalībvalsts struktūra, tad *EFSA* un attiecīgajai valsts struktūrai ir jāsadarbojas, lai vai nu novērstu atšķirības, vai izstrādātu kopīgu dokumentu, kurā izskaidrotu strīdīgos zinātniskos jautājumus un identificētu attiecīgās neprecizitātes datus. Minēto dokumentu dara publiski pieejamu.

160 No sistēmas, kas ir ieviesta ar Regulu Nr. 178/2002, it īpaši no tās 30. panta, izriet, ka saistībā ar noteikumiem par zinātnisku atzinumu pieņemšanas procedūru šī regula veido papildu tiesisko regulējumu attiecībā pret Regulu Nr. 1924/2006, kuras piemērošana ir izslēgta, ciktāl tāds Savienības tiesiskais regulējums kā pēdējā minētā regula ietver īpašas tiesību normas veselīguma norāžu atļaušanai (pēc analogijas skat. spriedumu, 2005. gada 9. jūnijs, *HLH Warenvertrieb* un *Orthica*, C-211/03, C-299/03 un no C-316/03 līdz C-318/03, Krājums, EU:C:2005:370, 38. un 39. punkts).

161 Šajā gadījumā, ciktāl Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktā ir skaidri paredzēts, ka *EFSA* ir iespēja veikt saskaņotu to norāžu sarakstu zinātnisko novērtējumu, ko dalībvalstis ir iesniegušas saskaņā ar šīs pašas regulas 13. panta 2. punktu, piekritot Komisijai un Francijas Republikai, ir jāuzskata, ka Regulas Nr. 178/2002 30. panta 4. punkts šajā lietā nav piemērojams, līdz ar to *EFSA* nebija pienākuma ne uzsākt diskusijas ar valsts iestādēm, ne darīt publiski pieejamus dokumentus, kuri veikto novērtējumu ietvaros ir pievienoti minētajām diskusijām.

162 Turklāt, runājot par prasītāju argumentu, saskaņā ar kuru tas, ka saistībā ar dažām veselīguma norādēm starp *EFSA* un valsts pārtikas nekaitīguma aģentūrām pastāv atšķirības, esot acīmredzams, ņemot vērā prasības pieteikuma pielikumos uzskaitītos atzinumus, pietiek norādīt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai garantētu tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedības norisi, prasības pieņemamībai ir nepieciešams, lai būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem tā ir balstīta, kaut kopsavilkuma veidā, bet saskanīgi un saprotami, izrietētu no paša prasības pieteikuma teksta. Šajā ziņā, kaut arī atsevišķos jautājumos prasības pieteikuma pamata daļu var pamatot un papildināt, atsaucoties uz konkrētām tam pievienoto dokumentu daļām, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie ir pievienoti prasības pieteikumam, nevar kompensēt galveno juridisko argumentu neesamību, kam saskaņā ar iepriekš minētajām tiesību normām ir jābūt ietvertiem prasības pieteikumā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 14. decembris, *General Electric*/Komisija, T-210/01, Krājums, EU:T:2005:456, 592. punkts). Tādējādi šis arguments ir jānoraida kā nepieņemams.

163 No tā izriet, ka, novērtējot EFSA iesniegtās veselīguma norādes, nav pārkāpts ne Regulas Nr. 178/2002 30. panta 4. punkts, ne pienākums norādīt pamatojumu.

164 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata trešā daļa, kā arī otrais pamats kopumā ir jānoraida.

165 Tādējādi prasība atcelt Regulu Nr. 432/2012 ir jānoraida.

2. Par prasību panākt Regulas Nr. 1924/2006 nepiemērojamību

Par pieņemamību

166 Komisija un Padome uzskata, ka prasība, ko prasītāji ir cēlušī pakārtoti un kuras mērķis ir panākt Regulas Nr. 1924/2006 nepiemērojamību saskaņā ar LESD 277. pantu, ir nepieņemama, jo pati pamatprasība pret Regulu Nr. 432/2012 ir nepieņemama. Turklāt tās uzsver, ka iebildes par prettiesiskumu apmērs saskaņā ar pastāvīgo judikatūru katrā ziņā ir jāierobežo, ciktāl tas ir vajadzīgs strīda atrisināšanai.

167 Prasītāji apstrīd šos argumentus.

168 Saskaņā ar LESD 277. panta noteikumiem neatkarīgi no tā, ka ir pagājis LESD 263. panta sestajā daļā noteiktais laiks, jebkura puse tiesvedībā, kurā izskata Savienības iestāžu vai struktūru pieņemtus vispārpiemērojamus aktus, var atsaukties uz 263. panta otrajā daļā norādītajiem iemesliem, lai Eiropas Savienības Tiesā pierādītu šo aktu nepiemērojamību.

169 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 277. pantā sniegtā iespēja atsaukties uz vispārpiemērojama tiesību akta prettiesiskumu nav autonomas tiesības celt prasību un tās var īstenot tikai kā blakustiesības tādējādi, ka gadījumā, ja pamatprasība nav pieņemama, iebilde par prettiesiskumu nav pieņemama (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2008. gada 17. jūnijs, *Dow AgroSciences/EFSA*, T-397/06, EU:T:2008:208, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

170 Iebilde par prettiesiskumu, kas netieši ir izvirzīta saskaņā ar LESD 277. pantu, prioritāri apstrīdot kāda tiesību akta tiesiskumu, ir pieņemama vienīgi tad, ja pastāv saikne starp šo tiesību aktu un tiesību normu, uz kuras prettiesiskumu tiek norādīts. Tā kā LESD 277. panta mērķis nav ļaut lietas dalībniekam apstrīdēt jebkāda vispārpiemērojama akta piemērojamību, pamatojot jebkādu prasību, iebildes par prettiesiskumu piemērojamībai ir jābūt ierobežotai, ciktāl tas ir vajadzīgs strīda atrisināšanai. No tā izriet, ka vispārpiemērojamajam aktam, uz kura prettiesiskumu tiek norādīts, tieši vai netieši ir jābūt piemērojamam lietā, kas ir prasības priekšmets (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 20. novembris, *Ianniello/Komisija*, T-308/04, Krājums-CDL, EU:T:2007:347, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

171 Šajā gadījumā, pirmkārt, Vispārējā tiesa norāda, ka, ciktāl prasītāju prasība ir vērstā galvenokārt pret Regulu Nr. 432/2012 un pakārtoti pret Regulu Nr. 1924/2006, pamatojoties uz LESD 277. pantu iesniegtas prasības pieņemamība, kā tas izriet no šī sprieduma 169. punktā minētās judikatūras, ir atkarīga no tās prasības pieņemamības, kuras mērķis ir panākt Regulas Nr. 432/2012 atcelšanu. Ņemot vērā šī sprieduma 51. punktā pausto secinājumu par prasības atcelt Regulu Nr. 432/2012 pieņemamību, iebilde par prettiesiskumu ir jāatzīst par pieņemamu.

172 Otrkārt, ciktāl Regula Nr. 1924/2006, it īpaši tās 13. panta 3. punkts, ir pamats, pamatojoties uz kuru tika pieņemta Regula Nr. 432/2012, starp abiem tiesību aktiem var konstatēt pietiekami ciešu saikni šī sprieduma 170. punktā minētās judikatūras izpratnē. Šajā ziņā ir jāuzskata, ka šādas saiknes esamību var izsecināt no konstatējuma, ka galvenais apstrīdētais akts galvenokārt ir pamatots ar tā tiesību akta noteikumu, kura tiesiskums ir apstrīdēts (šajā ziņā skat. spriedumus, 2006. gada 25. oktobris, *Carius*

/Komisija, T-173/04, Krājums-CDL, EU:T:2006:333, 46. punkts, un *Ianniello*/Komisija, minēts 170. punktā, EU:T:2007:347, 33. punkts; šajā ziņā pēc analogijas skat. spriedumu, 1998. gada 4. marts, *De Abreu*/Tiesa, T-146/96, Krājums-CDL, EU:T:1998:50, 25. un 29. punkts).

- 173 No tā izriet, ka Komisijas un Padomes argumenti, kas ir vērsti uz to, lai prasītāju izvirzītā iebilde par prettiesiskumu saistībā ar Regulu Nr. 1924/2006 tiktu atzīta par nepieņemamu, ir jānoraida.
- 174 Turklāt ir jānorāda, ka prasītāji apstrīd tikai Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1.–3. punkta tiesiskumu un to pārejas posmu tiesiskumu, kas ir noteikti šīs pašas regulas 28. panta 5. un 6. punktā. Šajos apstākļos, ņemot vērā šī sprieduma 170. punktā minēto judikatūru, iebildi par prettiesiskumu saskaņā ar LESD 277. pantu var izvirzīt tikai par minētajām tiesību normām. Tādējādi Vispārējā tiesa savu pārbaudi saistībā ar šo prasību attiecinās tikai uz šīm tiesību normām.

Par lietas būtību

- 175 Prasītāji savas prasības atzīt Regulas Nr. 1924/2006 nepiemērojamību pamatojumam izvirza divus pamatus, kas attiecas uz tiesību tikt uzklautam pārkāpumu un tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu.

Par pirmo pamatu, ar ko ir pamatota prasība atzīt Regulas Nr. 1924/2006 nepiemērojamību un kas attiecas uz tiesību tikt uzklautam pārkāpumu

- 176 Prasītāji apgalvo, ka ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktu ir pārkāptas to tiesības tikt uzklautiem, kas ir paredzētas Pamattiesību hartas 41. pantā. Tie uzskata, ka tāpat kā Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 5. punktam un 14. pantam minētās regulas 13. panta 3. punktā paredzēto veselīguma norāžu atļaujas procedūrai bija jāļauj pārtikas nozares uzņēmējiem *EFSA* iesniegt savus apsvērumus par norādēm, kas uz tiem attiecas. Prasītāji min 1998. gada 17. septembra spriedumu *Primex Produkte Import-Export* u.c./Komisija (T-50/96, Krājums, EU:T:1998:223, 58.–61. punkts), kurā būtībā ir atzīts, ka pusēm, ko tieši skar kāds publisks pasākums, ir jābūt iespējai tā pieņemšanas laikā tikt uzklautām, pat ja šajā ziņā nav īpaša tiesiskā regulējuma.
- 177 Komisija, ko atbalsta Padome, *BEUC*, Parlaments un Francijas Republika, apstrīd šos argumentus.
- 178 Vispirms, runājot par argumentu, kas attiecas uz tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu, pietiek atgādināt, kā tas izriet no šī sprieduma 97. punkta, ka Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunkts paredz ikvienas personas tiesības tikt uzklautai, pirms attiecībā uz to tiek veikts individuāls pasākums, kurš to nelabvēlīgi ietekmē. Šajā gadījumā, ciktāl Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punkts, kā tas ir norādīts šī sprieduma 36. punktā, izraisa vispārpiemērojama pasākuma pieņemšanu, argumentiem, kuru mērķis ir panākt, ka tiek konstatēts minētajā Pamattiesību hartas noteikumā paredzēto tiesību tikt uzklautam pārkāpums, nevar piekrist.
- 179 Turklāt, runājot par prasītāju argumentu, ka Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 5. punktā un 14. pantā ir paredzēta procedūra, kuras ietvaros nozares uzņēmēji tiek pienācīgi uzklauti, piekrītot Parlamentam un Padomei, ir jānorāda, ka šajos divos pantos paredzētā atļaujas procedūra atšķiras no Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktā paredzētās procedūras, jo tā tiek uzsākta ar privātpersonu prasību, kas tādējādi var paust apsvērumus par *EFSA* atzinumu un panākt individuālu lēmumu. Savukārt Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1. un 3. punkts attiecas tikai uz atļaujas procedūru, ko uzsāk dalībvalstis, un tādējādi privātpersonām nav paredzētas nekādas tiesības tikt uzklautām.
- 180 Turklāt, runājot par iepriekš 176. punktā minēto spriedumu *Primex Produkte Import-Export* u.c./Komisija (EU:T:1998:223), uz ko ir atsaukušies prasītāji, ir jākonstatē, ka atšķirībā no šīs lietas minētais spriedums attiecās uz individuāliem administratīviem pasākumiem, kuri bija pieņemti liellopu gaļas ievadmu nodokļa jomā. Tikai šajā kontekstā Vispārējā tiesa, kā to atgādina

prasītāji, noteica, ka tiesību uz aizstāvību ievērošana visos procesos, kuri ir uzsākti pret personu un kuru dēļ var pieņemt tai nelabvēlīgu aktu, ir Savienības tiesību pamatprincips, kas ir nodrošināms pat tad, ja nav nekāda tiesiskā regulējuma saistībā ar procesu (spriedums *Primex Produkte Import-Export* u.c./Komisija, minēts 176. punktā, EU:T:1998:223, 59. punkts). Ciktāl Regula Nr. 432/2012 ir vispārpiemērojams akts, minētā sprieduma argumentācijai un secinājumiem nav nozīmes šajā lietā.

181 Katrā ziņā, pat ja pieņem, ka risinājumus, kas izriet no šī Vispārējās tiesas sprieduma, uz kuru ir atsaukušies prasītāji, varētu attiecināt uz šo lietu, ir jānorāda, kā to savā prasības pieteikumā atzīst prasītāji, ka pirms Regulas Nr. 432/2012 pieņemšanas norisinājās publiska apspriešana, kuras laikā ieinteresētajām personām, tostarp prasītājiem, bija iespēja paust savus apsvērumus. Tādējādi ir jāuzskata, ka Komisijas īstenotā procedūra atbilst Vispārējās tiesas secinājumiem, kas ir izdarīti šī sprieduma 176. punktā minētajā spriedumā *Primex Produkte Import-Export* u.c./Komisija (EU:T:1998:223). Turklāt, kā norāda Parlaments, saistībā ar regulas pieņemšanas procedūru, kas ir paredzēta Regulas Nr. 1924/2006 25. pantā, pārtikas nozares uzņēmējiem bija iespēja tikt uzklautiem Komisijas, Parlamenta un Padomes, kā arī dalībvalstu iestāžu rīkotās regulārās saziņas ar attiecīgajiem uzņēmējiem ietvaros.

182 No tā izriet, ka prasītājiem nav pamata apgalvot, ka Regulā Nr. 1924/2006, it īpaši tās 13. panta 3. punktā, nav ievērotas tiesības uz labu pārvaldību un konkrēti tiesības tikt uzklautam.

183 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, pirmais pamats, kas ir izvirzīts, lai pamatotu prasību par Regulas Nr. 1924/2006 nepiemērojamību, ir jānoraida.

Par otro pamatu, ar ko ir pamatota prasība atzīt Regulas Nr. 1924/2006 nepiemērojamību un kas attiecas uz tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu

184 Prasītāju otrais pamats, ar ko ir pamatota prasība atzīt Regulas Nr. 1924/2006 nepiemērojamību, ir sadalīts divos iebildumos.

185 Ar savu pirmo pamatu prasītāji norāda, ka ar Regulu Nr. 1924/2006 ir pārkāpts tiesiskās noteiktības princips, ciktāl tās 28. pantā nav paredzēti saprātīgi pārejas posmi tās tiesību normu izpildīšanai. Būtībā tie kritizē pienākumu pēc Regulas Nr. 432/2012 stāšanās spēkā no izplatīšanas ķēdes izņemt pārtikas produktus, kas bija likumīgi laisti tirgū līdz 2012. gadam.

186 Ar otro iebildumu prasītāji apgalvo, ka tās pārbaudes apmērs, kas ir jāveic, lai atļautu veselīguma norādes saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 3. punktu, nebija skaidri noteikts.

187 Komisija, ko atbalsta Padome, *BEUC*, Parlaments un Francijas Republika, apstrīd šos abus iebildumus.

188 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar šī sprieduma 86. punktā minēto judikatūru, tiesiskās noteiktības princips prasa, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas un lai to sekas būtu paredzamas.

189 Pirmkārt, runājot par iebildumu, kas attiecas uz nesaprātīgi īso pārejas posmu, kurš Regulā Nr. 1924/2006 bija paredzēts, lai izpildītu Regulas Nr. 432/2012 prasības, ir jākonstatē, ka, lai gan prasītāji pārmet Padomei un Parlamentam, ka tie ir paredzējuši ļoti īsus pielāgošanās pārejas posmus, tie šajā ziņā pauž tikai neskaidrus apgalvojumus un nevienā no saviem procesuālajiem dokumentiem nenorāda, ka minētie pārejas posmi tiem radīja neskaidrību to iespējamā neskaidrā rakstura dēļ.

190 Katrā ziņā, runājot par argumentu, ka uztura bagātinātājiem vai diētiskai pārtikai, kam ir divus līdz trīs gadus ilgs uzglabāšanas laiks, bija jābūt noteiktam garākam pārejas posmam, ar Regulā Nr. 432/2012 noteiktajiem sešiem mēnešiem, šķiet, pietiek, lai pielāgotu to marķējumu, kā arī to reklāmu, jo prasītāji pat nav precizējuši, piemēram, kāds viņuprāt būtu saprātīgs termiņš, kas Komisijai būtu bijis jāparedz

minētajā regulā. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 432/2012 mērķis nebija aizliegt prasītāju produktu tirdzniecību, bet tikai dzēst veselīguma norādes, kas bija to marķējumā un kas neatbilda Regulai Nr. 1924/2006.

191 No tā izriet, ka ar Regulu Nr. 1924/2006 nav pārkāpts tiesiskās noteiktības princips saistībā ar tās 28. pantā paredzētajiem pārejas posmiem.

192 Tādējādi pirmais iebildums nav pieņemams.

193 Otrkārt, runājot par iebildumu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1924/2006 neskaidro raksturu, ir jānorāda, ka atbilstošās tiesību normas, kuras veselīguma norādēm bija piemērojamas saskaņā ar minēto regulu, bija skaidras un ka to sekas pārtikas nozares uzņēmējiem bija paredzamas, jo judikatūras izpratnē nebija konstatējams nekāds tiesiskās noteiktības principa pārkāpums. Pirmkārt, vienlaikus aplūkojot Regulas Nr. 1924/2006 10. panta 1. punktu un 13. pantu, var saprast, ka veselīguma norādes bija aizliegtas, izņemot, ja, pirmkārt, tās atbilda vispārējām prasībām un īpašajām prasībām, kas bija paredzētas minētajā regulā, un ja, otrkārt, tās bija atļautas saskaņā ar minēto regulu. Otrkārt, Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punkts, kas attiecas uz pārejas pasākumiem, ļāva veselīguma norādes izmantot līdz atļauto norāžu saraksta pieņemšanai, kā tas ir paskaidrots šī sprieduma 80.–83. punktā.

194 Prasītāji turklāt apgalvo, ka *EFSA* konsultēšanās procedūra Regulā Nr. 1924/2006 nebija sīki aprakstīta un ka zinātniskie kritēriji, kas šai iestādei bija jāpiemēro, novērtējot veselīguma norādes, tajā nebija precizēti.

195 Tomēr šajā ziņā ir jākonstatē, ka zinātniskā novērtējuma kritēriji, kas ir jāpiemēro saskaņā ar Regulu Nr. 1924/2006, nerada nekādas šaubas, ņemot vērā minētās regulas noteikumus. Vispirms, kā jau tas ir norādīts šī sprieduma 135. un 138. punktā, Regulas Nr. 1924/2006 2. panta 2. punkta 5) apakšpunktā ir precizēts, ka, lai noskaidrotu, vai veselīguma norāde ir pamatota, ir jākonstatē, ka pastāv cēloņsakarība starp attiecīgo pārtikas produktu un konkrēti paredzētām funkcijām. Pēc tam Regulas Nr. 1924/2006 5. pantā kā nosacījums veselīguma norāžu atļaušanai ir paredzēts tas, ka, pirmkārt, viela, uz ko attiecas norāde, ir sastopama būtiskā daudzumā, lai radītu norādīto ietekmi, vai nav sastopama un, otrkārt, ka produkta daudzums, kuru pamatoti varētu uzskatīt par saprātīgi patērējamu, nodrošina nozīmīgu norādē minētās vielas daudzumu, kas ļauj radīt šo ietekmi. Visbeidzot saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 6. pantu, kas ir aplūkots kopā ar šīs pašas regulas preambulas 17. un 23. apsvērumu, kuri ir minēti šī sprieduma 126. punktā, veselīguma norādēm ir jābūt pamatotām ar vispārpieņemtiem zinātniskiem pierādījumiem.

196 No tā izriet, ka prasītāju arguments, kas attiecas uz detalizētākas tiesību normas neesamību attiecībā uz to, kā *EFSA* piemēro Regulas Nr. 1924/2006 13. panta 1. punktā paredzētos kritērijus, ja notiek konsultēšanās ar to šīs pašas regulas 13. panta 3. punktā paredzētās procedūras ietvaros, ir jānoraida.

197 Tādēļ prasītāju otrajam iebildumam nevar piekrist.

198 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, otrais pamats, ar ko ir pamatota prasība atzīt Regulas Nr. 1924/2006 nepiemērojamību, un tādējādi minētā prasība kopumā ir jānoraida.

3. Par prasību atcelt atlikto norāžu sarakstu

199 Komisija, ko atbalsta Francijas Republika un *BEUC*, norāda, ka prasība atcelt sarakstu, kurā ir minētas atliktās norādes, ir nepieņemama. Tā uzskata, ka par šo sarakstu nevar celt prasību LESD 263. panta izpratnē, jo runa ir tikai par starpposma tiesību aktu, kam nav nekāda reglamentējoša akta vai lēmuma rakstura un kas tādējādi nevar mainīt prasītāju juridisko situāciju. Turklāt Komisija apgalvo, ka, ņemot vērā prasības pieteikumu, nav iespējams identificēt iebildumus, ko prasītāji ir izvirzījuši savas prasības pamatojumam pēc būtības.

- 200 Prasītāji apstrīd Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību. Tie būtībā uzskata, ka atlikto norāžu saraksts ir apstrīdams tiesību akts, ņemot vērā, ka papildus citām juridiskajām sekām tas uz atliktajām norādēm attiecina pārejas pasākumus, kas ir paredzēti Regulas Nr. 1924/2006 28. pantā. Būtībā prasītāji apgalvo, ka atlikto norāžu saraksts ir prettiesisks un būtu jāatceļ, “ņemot vērā, ka [tā] izveidei [...] nav juridiska pamata un tas ir pretrunā tiesiskās noteiktības, labas pārvaldības un nediskriminācijas principiem”, kā arī “ņemot vērā tos pašus pamatus, kas jau ir minēti prasības pieteikuma [...] V nodaļā”.
- 201 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par tiesību aktiem vai lēmumiem, par kuriem var iesniegt prasību tos atcelt LESD 263. panta nozīmē, ir atzīstami tikai tie pasākumi, kam ir juridiski saistoša iedarbība un kas var ietekmēt prasītāju intereses, konkrētā veidā grozot tiesisko situāciju, kādā tie atrodas (spriedumi, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, Krājums, EU:C:1981:264, 9. punkts; 1998. gada 31. marts, *Francija u.c./Komisija*, C-68/94 un C-30/95, Krājums, EU:C:1998:148, 62. punkts, un 1999. gada 4. marts, *Assicurazioni Generali* un *Unicredito/Komisija*, T-87/96, Krājums, EU:T:1999:37, 37. punkts). Lai noskaidrotu, vai aktam vai lēmumam ir šādas sekas, ir jāaplūko tā būtība (rikojums, 1991. gada 13. jūnijs, *Sunzest/Komisija*, C-50/90, Krājums, EU:C:1991:253, 12. punkts, un spriedums *Francija u.c./Komisija*, minēts iepriekš, EU:C:1998:148, 63. punkts).
- 202 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja runa ir par aktiem vai lēmumiem, kuru izstrāde notiek vairākos posmos, apstrīdami tiesību akti principā ir tikai tie pasākumi, ar ko procedūras beigās tiek noteikta iestādes galīgā nostāja, izņemot starpposma pasākumus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu (spriedums, 1992. gada 18. decembris, *Cimenteries CBR u.c./Komisija*, no T-10/92 līdz T-12/92 un T-15/92, Krājums, EU:T:1992:123, 28. punkts).
- 203 Šajā gadījumā ir jāuzskata, ka atlikto norāžu saraksts nav apstrīdams tiesību akts. Tāda saraksta pieņemšana, kura vienīgais mērķis ir uzskaitīt veselīguma norādes, kas vēl joprojām tiek novērtētas un par kurām Komisija vēl nav pieņēmusi galīgo lēmumu, ir tikai starpposma pasākums, kura mērķis ir sagatavot katras šīs norādes iekļaušanu vai tieši pretēji neiekļaušanu atļauto norāžu sarakstā, kas savukārt joprojām ir galīgais lēmums.
- 204 Turklāt, lai gan, kā to uzsver prasītāji, Komisija norādīja, ka uz atliktajām norādēm joprojām attiecas Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punktā paredzētie pārejas pasākumi, ir jākonstatē, ka šai norādei nav nekāda lēmumam raksturīga elementa un tā tikai atgādina par sekām, kas izriet no pašas minētās regulas attiecībā uz norādēm, kuras vēl tiek novērtētas.
- 205 No tā izriet, ka prasība atcelt atlikto norāžu sarakstu ir jānoraida kā nepieņemama.
- 206 Pakārtoti tam, pat ja pieņem, ka atlikto norāžu sarakstu varētu uzskatīt par apstrīdamu tiesību aktu prasītāju paustajā nozīmē, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama tikai tad, ja prasītājs ir ieinteresēts tajā, ka apstrīdētais akts tiek atcelts. Prasītāja interese celt prasību nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas, ka prasības iznākums var sniegt labumu lietas dalībniekam, kurš ir cēlis prasību, un ka šo prasību pamato radusies un pastāvoša interese atcelt minēto tiesību aktu (skat. spriedumu, 2009. gada 19. jūnijs, *Socratec/Komisija*, T-269/03, EU:T:2009:211, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 207 Saskaņā ar judikatūru prasītājam ir jāiesniedz pierādījumi tam, ka viņam ir interese celt prasību. Ja interese, uz kuru atsaucas prasītājs, skar tā tiesisko stāvokli nākotnē, tam ir jāpierāda, ka ietekme uz šo stāvokli nākotnē ir neapstrīdama. Tādējādi prasītājs nevar atsaukties uz neskaidrām situācijām nākotnē, lai pamatotu savu interesi lūgt atcelt apstrīdēto tiesību aktu (skat. spriedumu *Hagenmeyer* un *Hahn/Komisija*, minēts 71. punktā, EU:T:2014:234, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 208 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa norāda, kā tas ir minēts Regulas Nr. 432/2012 preambulas 10. un 11. apsvērumā, ka norādēm, kas joprojām ir atliktas, turpina piemērot tiesisko režīmu, kurš tām bija piemērojams pirms Regulas Nr. 432/2012 pieņemšanas. Tādējādi uzņēmumi, uz kuriem attiecas šīs

norādes, var turpināt tās izmantot, pārdodot pārtikas produktus, saskaņā ar Regulas Nr. 1924/2006 28. panta 5. un 6. punktu. Šajos apstākļos no atlikto norāžu saraksta atcelšanas nevarētu gūt nekādu labumu. Turklāt ir jānorāda, ka tad, kad tiesas sēdē prasītājus šajā ziņā izjautāja Vispārējā tiesa, tiem neizdevās pamatot šādu labumu.

- 209 Katrā ziņā ir arī jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam, lai prasība atcelt tiesību aktu būtu pieņemama, prasības pieteikumā ir jābūt iekļautam izvirzīto pamatu kopsavilkumam un šiem elementiem ir jābūt pietiekami skaidriem un precīziem, lai atbildētājs varētu sagatavot aizstāvību un Vispārējā tiesa – izskatīt prasību attiecīgā gadījumā bez citas informācijas tās pamatojumam. Līdz ar to prasības pieteikumā ir skaidri jānorāda pamati, ar kuriem ir pamatota prasība, un tādēļ abstrakta pamatu nosaukšana vien neatbilst Reglamenta prasībām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 27. septembris, *Nynäs Petroleum* un *Nynas Belgium*/Komisija, T-347/06, Krājums, EU:T:2012:480, 107. punkts).
- 210 Šajā gadījumā ir jāuzskata, ka argumentācija, kas ir pausta prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam un kurā, pirmkārt, tikai ir apgalvots, ka atlikto norāžu saraksts ir nelikumīgs un būtu jāatceļ, ņemot vērā, ka tā sagatavošanai nav juridiska pamata un tā ir pretrunā tiesiskās noteiktības, labas pārvaldības un nediskriminācijas principiem, un, otrkārt, ir izdarīta atsauce uz pamatiem, kas ir izklāstīti prasības pieteikuma V nodaļā, ir acīmredzami nepietiekama, lai precīzi varētu identificēt iebildumus, kurus prasītāji izvirza Komisijai kā minētā saraksta autori.
- 211 Tādējādi prasītāju prasījumi atcelt atlikto norāžu sarakstu ir jāatzīst par nepieņemamiem.
- 212 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasība ir pilnībā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 213 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.
- 214 Saskaņā ar 87. panta 4. punktu dalībvalstis un iestādes, kas ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas, jo Vispārējā tiesa var arī noteikt, ka persona, kas ir iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati. Šajā lietā Francijas Republika, Padome, Parlaments, *BEUC*, *FederSalus*, *Medestea biotech* un *Naturando* sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospiež:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *The Health Food Manufacturers' Association*, *Quest Vitamins Ltd*, *Natures Aid Ltd*, *Natuur-& gezondheidsProducten Nederland* un *New Care Supplements BV* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- 3) Francijas Republika, Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome, Eiropas Patērētāju organizācija (*BEUC*), *FederSalus*, *Medestea biotech SpA* un *Naturando Srl* sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Kancheva

Wetter

Bieliūnas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 12. jūnijā.

[Paraksti]